

K.K.G Pillai

Editor: Rayarshi

Govt Class

க உடை காவியீர் ஸாஹித்ருஸநஷ்டியா நறை 2

க.வாமாயோ

5 - 5 - 0 .

கட்டுமதை கானியூர் ஸாகிதைஸமஷ்டயம் நனு் 2

ய.புமாயரப்.

ரும்பகஞ்சா:
கட்டுமதை கானியூர் களத்திருப்புக்கலைப்.

പ്രസാധകങ്ങൾ

കെ. കെ. കെ. കുറപ്പ്' അരുൺ' മുൻ

പതിപ്പ് 1000

വില 5 റൂ

1939

അനീനാരായണ പ്രസ്സ്, തലച്ചേരി.

സംഖിത്ര സത്ത്യയാം വക സീൽ ഇല്ലാതെ ധന്തുകൾ വ്യാഖ്യാതി ഫലാക്കാം.

അവതാരിക.

വിചിത്രമായ ഒരു കണ്ണാടിയാണ് വാതസല്യം. ഒരേ സമയത്തു പബ്ലിക്കേഷൻ പരമാണവാക്കിയും, മന്ത്രിയെ മാമലധാരകിയും കാൺകിംഗാളിയും ദിസ്ട്രിക്ട്ടിനും എഴുന്നു. വാതസല്യക്കണ്ണാടിയിലൂടെ നോക്കുക നിമിത്തം മഹാകവി കട്ടമത്തു എന്നിൽ ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ണാടി; ഉജ്ജി ഭോഷങ്ങൾ കണ്ണതുമില്ല. കമ മുഖമായവം; കാവ്യം അദിനേയം; കത്താവു് കട്ടമത്തു്. ഇതിൽ കിംജിജിനൈനായ എൻ്റെ പേര് ഏഴു അട്ടനാതു അനുച്ചിതമെന്നാലും അനാശ്വര്യം തന്നെയാകും. കവിയെക്കറിയോ കാവ്യത്തെപ്പു റിഡേം ദക്ഷരം പോലും ഇവിടെപറയേണ്ടതില്ലെന്നും, പറഞ്ഞാൽ പരിഹാസ്യനാവുകയേ ഉള്ളൂച്ചലും ഉള്ളൂച്ചലും വിവേകം താക്കിതു ചെയ്യുന്നു. അമർത്താനാകാത്ത ആകാംക്ഷയാകട്ടെ റണ്ടിവാക്കേക്കിയും എഴുതിയേ തീരു എന്ന നിംബുസ്യിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാലഗതിക്കണ്ണസരി ചു വിവേകം ആകാംക്ഷക്കു കീഴ്ചക്കുംബുകൊണ്ടു തന്നെ ഇങ്ങനെ ഒരു അവതാരികയെഴുതുന്നു. പഴയ പനയോല കണ്ണാജാളിൽ കറിക്കാഡിഷ്ടു പോാലു, “സാഹസമിഃ സന്തസ്യാഹനാംമി” അതുമാത്രം.

കണ്ണതുനാളിലെ എന്നവെച്ചുൽ തരക്കാക്ഷിമാരു ടെ തലക്കട്ടും മറ്റും ഉള്ളൂച്ചലെന്നും ചില കിക്കിളിയുണ്ടാ

കുഡാക്കിയ കാലത്തെ കമ്മ്യൂണ്. അനുസ്ഥാനം ശിവരാത്രിനാൽ
ഉറക്കമൊഴിച്ചുതു വെള്ളിരിപ്പുന്തലിലെ നാടകം കണ്ണിട്ടാ
യിരുന്നു. ആദ്യമായി ഞാൻ കണ്ണ നാടകവും അന്തുതന്നു.
തെങ്ങൾക്കു വായിക്കാൻ മേരോരുണ്ടാക്കിയ ആഗാരിയായി
യും നാടകഞ്ചിൽ ദേവാധാനി. ആ ദേവയാനി ഇന്നു നാലു
ദേവയാനികളുടെ തന്ത്രങ്ങൾ. അന്തിരിക്കാട്ട; അനു ആ
ദേവയാനി പാടിയ ഒരു പാട്ടിനും ഭാഗം ഇന്നും ചെവി
യിൽ മുഴുവന്നു;

“ശക്കള്ളണ്ണതൻ കൊക്കകളിൽസു പം
നിൻകളിർക്കരതലിരാലെ

ചേക്കമാൽതിക്കന്നി” എത്രായതു തവണായാണ്,
എത്തല്ലാം സദ്ഗംഭേദിലാണ് ഇന്ത പല്ലവി ഞാൻ പാടി
യിട്ടുള്ളതെന്നു കണക്കാക്കാൻ പ്രയാസം. ബി. എ. പരീ
ക്കുക്കു ഷേയിസ്റ്റ് “പിയർ ചോദ്യക്കലാസിൽ ‘മിറാൻറി
ഘട പ്രേമ’ത്തെപ്പാറി ഒരു ചോളിം കണ്ണപ്പുറം ‘ശക്ക
കള്ളണ്ണതൻ’ എന്ന പാട്ട് ഞാന്തു പാട്ടിപ്പോയിട്ടുണ്ട്.

അനു കേട്ട ആ പാട്ടിനും കർത്താവു മഹാകവി
കട്ടമതാബന്നു മനസ്സിലാക്കിട്ട് ഒരു വൃഥാവുട്ടതിലധിക
മായിട്ടില്ല. ആ പാട്ട് തന്നായാണ് കട്ടമതിനും ഇതര
തുതികളുമായി എന്നു പരിചയപ്പെട്ടതിയതു. അങ്ങ്
നെയ്യുള്ള ഗ്രന്ഥപരിചയം മഹാകവിയുമായുള്ള അനാധ
വും അനവല്ലവുമായുള്ള സൈന്യഹാസ്തിൽ കണ്ണാരിച്ചു. എ

III

അതാ ഒരു പ്രാക്കാന ഘസ്സാവശ്വരകാണ്ട സിലിച്ചുത്തെ
നു ഞാൻ സുദൂർമം വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ സൗഖ്യാദ്ധ്യം
എന്നു യന്നുനാക്കുന്നു.

പാടകക്കെട്ടിൽ, ചായയേഴു, നൃംബുകൾ, സുഗന്ധി
താംബുലം എന്നിവയെ, ടാങ്കുറ്റിയണ്ഡറുകൾ കൊണ്ടി
കൊള്ളിക്കുന്ന സുവരവസ്തുക്കൊള്ളു, ഏകക്കാലത്തിൽ അംഗ
സൂരിപ്പിക്കുന്ന “ശങ്കളിൽനിന്ന്” എന്ന തുടങ്ങിയ മും
ഗാംരക്കഴിവും ഗാനങ്ങളിൽ നിന്നു ഭ്രഹ്മം, ശാന്ദ്രത്വം,
പാവനവുമായ ഭ്രംം വഴിത്തോഴുകുന്ന മുഖമാധ്യവഞ്ചി
ലെക്കതിന്മുക്കത്തോളിലേക്കുന്ന് കവിപ്പുദയത്തുപരിശോ
ധിക്കുന്നതായാൽ, മഹാകവി ക്രമത്തിനു ഭാവനാസാന്നി
ഥം കരതലാമലകമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടുന്ന നൃക്ക മന
സ്ഥിരം. ഇത്തുക്കുടിക്കുന്ന അധിനന്ദനയായ മര്ത്തുന്ന് അംഗ
നിയിയും, സംസ്കൃതമനസ്സുന്നമാക്കുവാൻ മാത്രമേ വാഹാ
മന്ദാചരമായ പരമസപാതയ്ക്കും അംഗദവിക്കവാൻ
പാതമാക്കുന്നുള്ളി. അംഗപ്പാഴാൻ,

“താത്തന്നെ പൊന്തിലഭിപ്പുതിനഷ്ടി ഇന-
സപാതയ്ക്കുമാനുവിപ്പുലം മുഖലോകമാകി,
പുതംനിലസ്ഥിലവിലോപരിവൈച്ചുസന്ത-
ചേവതന്നുത്തുപിഞ്ചവാൻക്കശലംതരട്ട്” എന്നുമാ
തരിയിലുള്ള പദ്ധതിക്കും സവൈദിക്കുന്ന ലഭിക്കുന്നതു
നീലേശ്വരം രാജകീയ കലാരായത്തിൽ വെച്ച് 1936

ലെ വാച്ചിക സമേളനോത്തവന്തിൽ അവിടത്തെ പില്ലു തമികളിലോ വാല്പ്പാനായും ഇരു രൂപമാധ്യവം അഭിനയിച്ചതു തൊൻ കണ്ണിൽ വാക്കാതേയും കോരിത്തരി ശാതേയും ഇരു നാടകം കണ്ടുവരും അന്നിവിടക്കുടിയ വരിൽ ആയം പറയുമെന്ന എന്നിക്ക തോന്നുന്നില്ല. അന്ന തേത രൂപവം, സുക്കേശവം, സുനിതിയും, സുരച്ചിയും, മഹാവിജ്ഞവും, നാരദവം മറ്റും ഇന്നും അന്തരംഗത്തിൽ പാടിയാടിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. നാടകം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സ്രൂട്ടു മെഡിമാസ്റ്റർ രാജാളി രാമതൃഷ്ണ റാവു അവർക്കും 'നാടകമെങ്ങനെ' എന്ന എന്നോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ, "അഭിപ്രായത്തിനു ചെലും സാധിക്കാത്ത സ്ഥാനത്തി ലാണ് അതു നില്ക്കുന്നതു" എന്ന തൊൻ ഉത്തരം നൽകി, സംശയമില്ല; ഭാവനാനഭ്യാസംബന്ധത്തിലെ ഒരു രൂപലോകം തന്നെയാണ്" ഇരു രൂപമാധ്യവം നാടകം അലങ്കരിക്കുന്നതു.

'ശൈകളിഞ്ഞതൻ കൊങ്കകളിൽ' നിന്നു കവിയുടെ ഭാവന കാലക്രമംകാണ്ടി മാറി മാറി 'ആരീചരണപ്പുജന്' തത്തിൽ ചെല്ലുകയും അവിടെ നിന്നു 'നില്ലുവിലവിലോപരി നില്ക്കുന്ന രൂപാഭാശാധനയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു മഹാ കവിക്കുമത്തിനു ശ്രീമദ് ഭാഗവതവുമായുള്ള സന്തതസാ ഹച്ചയ്യും കൊണ്ടു തന്നെയാണെന്നു അവിടുന്നമായുള്ള സ്നേഹം എന്നോക്കാണ്ടി പറയിക്കുന്നു.

നശപര ലെറ്റക്കിക്കസ്ഫേറ്റാഷ്ടത്തെ നൽകുന്നാതോടൊപ്പം ശാശ്വതമായ പാരതികാനദത്തിലേക്കെ വഴി കാട്ടുന്ന ഈ രൂവമാധവം നാടകത്തെ മഹാകവിയുടെ ആര്യൻ യന്സരിച്ചു ദാനിത്വം സഞ്ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചു.

ഒക്കിഡേനം, ചിറക്കൽ,
5 തീനം 1114. } ടി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ, ബി. എ.

രംഗങ്ങൾ

- 1 പ്രസ്താവന.
- 2 സാഹചര്യ സങ്കേടം.
- 3 നിരോധനക്രമം.
4. ചുമകോൽഗമം.
- 5 പ്രതിവിലാപം.
- 6 വാത്സല്യ യോരണി.

പരാത്മകൾ.

- 1 ഉത്താനപാദരാജാവ്.
- 2 യുവൻ.
- 3 ഉത്തമൻ.
- 4 ശ്രീ നാരദൻ.
- 5 ശ്രീ ചുണ്ണാർക്കാക്ഷൻ
- 6 സുഃക്ഷൻ.
- 7 സുരചി.
- 8 സുനീതി
- 9 കാളിഞി.
- 10 വന്ദനവർ

യുവമാധവൻ

സംഗ്രഹിതനാടകക്കാം

ഹരിৎ

ഗ്രീഗണപതായനമഃ

നൃസിദ്ധകാബേഖികാശൈ

പ്രസ്താവന.

നാട്ടി

താത്തന്നോപാനട്ടി ലഭിപ്പുതിനജ്ഞിജന-

സപാതന്ത്രാമാന വിചുലം യുവലോകമാക്കി,

ഫുതംനങ്ങ്ലീലവിഭലാപരിബവ്യ സർ-

വൈതന്നന്ത്രവി ഭരവാൻ ക്ഷണം തരട്ട്.

(സുതയാരംം നടനം പ്രവേശിക്കുന്ന.)

പദം. 1. ശ്രീരാഹം=ശ്രൂതി.

ലക്ഷ്മീരമണ! പാദിമാം ലസിതരുണ!

ശിക്ഷാരക്ഷണനിച്ചുണ! സർവ്വജന!

ശ്രൂതംഗൈ, വരിക്കണ്ണ.

കയന്നതരികവരദ! ദിനബ്വനന്യാ! =ലക്ഷ്മീ=

പക്ഷീവാഹന! പതിതപാപാളി!

പരമാത്മൻ! ശ്രൂതസത്മൻ!

മധുരചരിത! വിമലവിശ്രവസ്ത്രി! =ലക്ഷ്മീ=

(സുതയാരംം. മാനുമഹാസഭ്യജ നമസ്കാരം.

പ്രിയവഹന്തു! എന്നൊരുത്താവധിയും എന്നൊരാറ്റും അഞ്ച് നാമക്കിനും, പണ്ണുംടികരിക്കുവാനോരുത്തും പോലെ.

നടൻ. അതേ, വിള്ളാത്മികളായ നമ്മൾ ഈ വാച്ചികോശവം പരമാദ്ദൂരംതന്നു.

സുത... ഈ ശ്രദ്ധാവസരത്തിൽ ബാലന്മാർക്ക്‌പോലും ഇംഗ്ലീഷ്‌പരസ്യാക്ഷായ്ക്കാരും ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ചേരുന്ന ടക്കത്തെ അഭിനയിച്ചു ഈ മഹാസഭായ നാം അതുരാധിക്കേണ്ടും.

നടൻ. ബാലന്മാർക്ക് സാധിക്കുന്നതാണോ? ഈംപരസ്യാക്ഷായ്ക്കാരും. അതുകൂടുതലിലേക്കു ശ്രദ്ധകളിലേക്കു കിടന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുനു വല്ല യോഗികരിക്കേണ്ട സന്ത്രാസികരിക്കുക മാത്രം സാധിക്കാവുന്നതല്ലോ?

സുത... ലേജകം മുഴുവൻ നിറങ്ങതിരിക്കുന്ന സർവ്വാന്തരത്തും മിയായ ഭഗവാനെ കാണുന്ന വന്നതിലേക്കു ശ്രദ്ധയിലേക്കു പോയേ കഴിയു എന്നില്ല. നാട്ടിലും വീട്ടിലും ഇങ്ങനാഡും കാണാവുന്നതാണ്.

നടൻ. എന്നാൽ പ്രായം തികഞ്ഞ പുത്രജനാദേശം സ്രീകലേ അതുകൂടും സാധിച്ചുകൊള്ളുക്കേണ്ടത്. വിള്ളാത്മികളായ നമ്മൾ ജീവിതനിരുത്തിക്കുള്ള പരിപ്പും ലോകവിജ്ഞാനവുംഅംഗീക്കാരതെ മററുന്ന്‌സാധിക്കുന്നു.

സുത... ഹേ! അങ്ങനും വിഭവകമില്ലാതെ സംസാരിക്കാണ് പ്രായം തികഞ്ഞവക്കാണ് ഈംപരസ്യാക്ഷായ്ക്കിട്ടിവാൻ പ്രയാസം. ശ്രീരാമത്തില്ലെന്ന് പറയുന്ന,

“മനസ്സാക്കന്ന പതിനാറണ്ടും തങ്ങളുടെ കരുതിൽ നിൽക്കാതെ പ്രായം തികഞ്ഞതവർ ബുദ്ധിക്രമിന്നുന്ന്” എന്ന്,

നടൻ. എങ്കിനെന്നുണ്ട് ആ പതിനാറണ്ടും അവരുടെ കരുതിൽനിന്ന് പോയേപോകുന്നതു!

സുത... അങ്ങോ കേരംക്ക! പ്രായം തികഞ്ഞാൽ മനസ്സിൽ ചാതി അതായല്ല എടുന്ന ശാഖക്കൊട്ടക്കണം, നാലുണ്ണ കട്ടികൾക്കണും, ശ്രേഷ്ഠം നാലുണ്ണ മറ്റും വർഷം,

നടൻ. (ചീരിച്ചുംകൊണ്ട്) ശരി! ശരി! പ്രായംതിക ശതവർഷം മനസ്സിന്റെ കമ്മ വലിയ പരജൈത്തനുണ്ട്. അവർക്ക് ഒരു പെപ്പോൾം സ്പന്നമായിട്ടില്ല.

സുത... കട്ടികളായ നമ്മക്ക് അങ്കിനെന്നുണ്ടോ? മനസ്സും മഴവും പതിനാറണ്ടും നമ്മുടെ സ്പന്നപരമായ കരുതിൽ ഏപ്പോഴം ഇരിപ്പുണ്ടല്ലോ ആ പതിനാറണ്ടും കട്ടികൾക്ക് ഇംഗ്രേസ് കൊട്ടപ്പുന്നും സാധിക്കും. അതായത് അന്തുവിച്ചാരം ക്രിക്കറ്റുടെ മനസ്സും ഇംഗ്രേസ് നിൽക്കുന്ന ലയിപ്പുകാം.

നടൻ. മാനുസ്സുമിത്രാ! അങ്ങയുടെ നിഭേദം എനിക്കു നല്കുവണ്ണും മനസ്സിലായി നമ്മുടെ അഭ്യാസക്കും ഉപഭോക്കന്ന പാഠം കൂടുക്കും എഴുപ്പം മനസ്സിലാക്കും. അതുപുകാരം ഒരു ശാഖയായും നമ്മക്കും നിസ്സംശയം ഇംഗ്രേസഭരണവും സാധിക്കും.

സുത... വാസ്തുവം, വാസ്തു ബം, എന്നാൽ ഭഗവൻഡ അതിയു എമാഹാത്രം ധർമ്മകാമമോക്ഷപാരണ പ്രകാ ശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ബാലൻറു കുട്ടി അതായത് യുവ മാധ്യവം എന്ന തുടക്കാടക്കം നീം ഇതു റംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച് ഭഗവൻ കേതിയേരും ഈ വദ്ധുസദ സ്വരൂപം ആശീർവ്വാദത്തേയും സമ്പാദിക്കുക!

(അംഗികരിയിൽ.)

പല്ലം. 2. സുജചിവരഗനായ് എന്നും! സുനീതി

[സുതൻതൻ

പെത്രമഹ്യദിനിന്നപ്പാൾ പോലും ഉള്ളബൈന്നായ് നിത്യപരമായ വാസസ്ഥാനത്തം കരുതിയിന്നിം പത്രഷമപരമരിപ്പു! മന! സാപത്രുഭീതി.

നടൻ. എന്നാണ്? അഃഖാപ്പുരത്തുനിശ്ചന്നായ കഴുപ്പം.

സുത... (ചിരിച്ചുംകൊണ്ട) മരറാനമല്ല, ശ്രീരാമ കൂദ്ദുൻ പരഞ്ഞതവിധം മനസ്സു പതിനാറണ്ണം ഭാത്തു മാർശം മശർം.ശ്രം കൊടുന്നത് ആ ഗായുവായ ഉത്താ നപാദമഹാരാജാവിന്റെ വ്യാകംപതയാണ് ഫേരംകു നാതു.

നടൻ. കൂദ്ദം! കൂദ്ദം!

സുത... ഇപ്പോൾ കൂദ്ദിഭാണ്ണനു നമ്മക്ക പരിയാം ഭാവി കാഞ്ഞം ഇന്നപ്രേരേ ത്രിപോലുഡാണ്. എന്നെന്നനായ്

പദ്മം. 3. ഏവംമത്രം വേദ്യുതവയ്ക്ക്
ഒദ്ദവം മാറവിയണില്ലോ;

ചൈകവല്ലമുത്തികായശ്രൂം
കൈകവന്നാലോക്കയും മുടം.
എന്നാൽ നാം പോക!

(അസ്താവനകളിൽനിന്ന്)

രണ്ടാം റംഗം.

(സാപ്പരുസക്കടം)

രാജുധാനി.

(സിംഹാസനംപദായ ഉത്തരാഗപാദരാജാവും ചോട്ട
ഇരുന്നു (വിദ്വാൻ) സുക്കരോം പ്രവേശിക്കുന്ന്.)
രാജാ... സബേ! സുക്കര! അന്തിച്ചുരത്തിൽ ഉണ്ണികളും
ടെ കട്ട എങ്ങിനെയല്ലാമാനും?
സുകേ... (തൊഴിതുകൊണ്ട്) ഒരാരാജാവെ! ക്ഷമിക്ക
ണം മിവസ്തിരയേനാ മിവരകാരമെനേനാ അങ്ങേ
ക്ക തോന്നുതെ! വാസ്തവം മാത്രം ഉണ്ടത്തിക്കാം
(നാലുഭാഗവുംനോക്കീട്) അങ്ങയുടെ പട്ടമഹിഷി
യായ സുതപിശേചററി എനിക്ക ദയരകയും ഉണ്ട്.
രാജാ. സുക്കര! വാസ്തവം ചരവാൻ അങ്ങേക്ക് സ്ത്രീത
ആണു. സുതിയും ശകാരവും അവാദവിക്കവാൻ
ക്കൊയ്യാണും ഇപ്പോൾ ഒരു ചെറിക്കരം എനിക്ക ത്രെ
വാൻ തന്നു. സുതചി ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഇപ്പോൾ,
പറഞ്ഞതാണു!

സുകേ... സുതചീചുതനായ ഉത്തമൻ അംഗങ്ങക്ക നിത്യപ
രിച്ചിതൻ ആണെല്ലോ. ഉദിച്ചയങ്ങന ബാലചന്ദ്രനാ
ണും ഉണ്ണിയെന്നും സുനിതിദവിക്രൂടി ഏക തൃംഡണ്ട്.

രാജാ. സുനീതിക്കരിയാം യമാത്മഭത്വാസല്പം ശരി! സുകേ... പിന്നെ സുനീതിച്ചതുനായ അങ്ങങ്ങളുടെ ദൃശ്യത മകൻ ആ സാധുരൂവൻ അംഗങ്ങൾക്ക് കാണാൻ ഹാ ടിപ്പാത്ത ചതുത്മീചയ്രുന്നല്ല?

രാജാ. ശരി സുകേരി! ശരി! ചതുത്മീചയ്രുന്ന കണ്ണാൽ ഗണപതി കോപിക്കം, രൂവനെ കണ്ണാൽ സുരക്ഷി കോപിക്കം.

സുകേ... തിരമെന്നീ! എന്നാൽ രൂവൻ വയ്ക്കപ്പ.

പദ്മം. 1. അങ്ഗതയ്ക്കായസംശയം രൂവൻതന്നെ നിയപരമ്മായവളർച്ച വിശ്വരവും ഇരുളക്കലായകരാവാനമോ! മ- രീറായരവിമണ്ഡലമിഞ്ചിത്തത്തറ.

എത്ര ആശിക്കണ്ണക്കതാൻ? രൂവൻറെ വളർച്ച.

രാജാ. (വുസനം നടപ്പിലുണ്ട്) ഏനിക്കാലാളിനാസ്വം അന്നു വേഖപ്പാൻ ഭാഗ്യമില്ലാതായല്ലോ,

പദ്മം. സുരചിവിവരഹനായ്ക്കൊൻ ഹാ! സുനീതി!

[സുതൻ തന്റെ ചെങ്കല്ലും കിന്നപ്പാൻപോലും ഉല്ലാസയന്നായും നിയപരമസ്വത്വാസല്പാരുതം കരുതിക്കിന്നും പരിഷമപരമില്ലെ! ഹന്തി! സാപത്രുഭിതി.

സുകേ ചൊന്നതിരുമെന്നീ! അങ്ങനെ കുമിക്കണം. അപ്പേക്ക ഇഴപ്പാർ സാധിക്കുന്നില്ല; മക്കളിലെ വാസില്ലാതും തുല്യമായനിബിക്കാൻ. അങ്ങനീഈപ്പാർ

അതു സുജചീയിടെ ലാവണ്ണമല്ലോ മുകരെറം കടിച്ചു
മലോമതനായിരിക്കുകയാണ്.

(അണിയരയിൽ നിന്നു ഒരു ദിനേരവൻ സുകേ
ഡണ്ടു കാലിൽ തട്ടുന്ന) (തെട്ടിക്കൊണ്ട്)
ശിവ! ശിവ! എന്താണിത്രു? ഒരേ (തിരിത്തുനോ
ക്കിട്ടു) സുജചീപേഹി എറിക്കയോ?

അണിയരയിൽ ഉത്തമൻ.

ഓമോ! പറ്റു അക്കദൈക്ക തത്രിച്ചുപായി.

രാജാ സുംകാർ! ഭൂമിക്കേണ്ട. വത്സൻ ഉത്തമനാണ്
അതു പറയുന്നതു. കട്ടികൾ അഞ്ചേംചുറ്റുത്തനിന്നു പ
നെത്രിഞ്ഞു കളിക്കുകയാണ്.

(അണിയരയിൽ,

ജോഡ്യ! നാം അക്കദൈക്ക പായുക!

(ഉത്തമനം ടിനാബലേ രൂവാംബാടി പ്രവേശിക്കുന്ന)

ഉത്ത. (ബാടി പാന്തുതൽ ഒരു ദിനാനിനിട്ട്) ജോഡ്യ!

ഈനി തൊനാണ് എറിയേണ്ടതു (എറിയുന്ന.)

ധൂവ. (മരഭാഗംനിനിട്ട്) എറിഞ്ഞതാഴ്ന്നു! അണാജാ!

(എൽക്കുന്ന)

(അഞ്ചേംചു ഇഞ്ചേംചു എറിഞ്ഞുകളിക്കുന്ന)

രാജാ. (ധൂവനെക്കണ്ടിട്ട്) എത്രദിവസമായി എൻ്റെരണ്ട്
മക്കളേയും ഒരേജാവസരം തൊൻ കാണാനായിക
നാത്. ഇന്നാണ് എൻ്റെ രണ്ടിക്കണ്ണുകളുടേയും അ
ഡ്രാജനം തൊന്നുണ്ടവിക്കുന്നു.

സുക്കണ്ണ. (വിചാരം) രുവൻവന്നതു ആപത്താക്കമല്ലോ
(ചുറംനോക്കീട്) തൊനിക്കട്ടിഡി കൊട്ടാരത്തിന്റെ
പടിവാതുക്കൽ കട്ടികളോടാട്ടും കളിക്കാനാക്കിയി
ങ്ങൾ. മഹാരാജാവു നേന്നംഗങ്ങളാണില്ല. തൊന്ത്രം
വേണ്ടോ?

ഉത്ത. ജ്ഞാന! ഇന്തി തൊൻ മേൽപ്പുട്ടേക്കരിയാം
എന്നേറാം?

രുവ. എഴുതേരി അപ്പുന്നുവും മേൽപ്പോയിവിഴിക്കരുതു!
ഉത്ത. എഴുതേരിയാലെന്താണോ? ജ്ഞാനൻ പിടിക്കവാ
നില്ലോ?

രുവൻ തെരിയാൽ തൊൻപിടിക്കം എറിഞ്ഞതാണോ!
(എറിഞ്ഞുകളിക്കുന്ന)

രാജാ. (വിചാരം) കട്ടികളുടെ പരസ്യംന്നേയുംതതിൽ ഒരു
കരടം കാണുന്നില്ല.

പബ്ലം 5. ഏന്തെന്നിക്കഴിപ്പിലുമ്പുമ്പുനേരിഞ്ഞിവരാടവേ
അന്തരംഗം കളിക്കുന്നവൻതരംഗങ്ങൾക്കുംപോരുന്ന ഒരു
ഉത്ത... (എറിഞ്ഞ പരത്വത്തിൽ സിംഹാസനത്തിൽ
വിഴുന്നോരി) ഓ. തെരി തൊൻതന്നെപിടിക്കാം
(ഓടി സിംഹാസനം കയറുന്ന)

രാജാ (പിടിച്ചു മടിയിലിക്കരുതുന്ന)

ആരുവൻ (പരത്വ നോക്കി ഓടി സിംഹാസനം കയറാൻ
ഭാവിക്കുന്ന)

സുത. (അവേശിച്ചു ചുറംനോക്കി രുവന്നെ കണ്ണം
ക്രോധിച്ചു)

അതെട! മഹാരാജാവിൻ്റെ മടിയിലേക്കു കയറുന്ന
ഉ, നിൽക്കേട! ദാസീചുത്ര!

യുവൻ (പേടിച്ചു മാറുന്ന)

രാജാ. (സുതചിയെ കണ്ടു സ്ഥൂംബിച്ചിരിക്കുന്ന)

സുകേ... (വടി കുത്തി അഞ്ചോമുഖനാഡി നിന്ന്),
അതുപത്തായി.

സുതചി. (രാജാവോട്) അഞ്ചേങ്കു മാത്രം ഇവിടെ അ
ധികാരം; ഇന്ന് ഈ സുതചിയാണ് മനുവർത്തിനി.
(ക്ലിംഗ്ക്രി നോക്കുന്ന)

രാജാ. ഭേദി! പ്രസാദിക്കുന്നം, പ്രസാദിക്കുന്നം.

സുതചി. പ്രസാദിക്കുന്നം; പ്രസാദിക്കൽ! ശകാരിക്കു
യാണ്! ചാഡനു ചൊതേര്തണ്ടുനു ദിക്കിൽ ചാണക
ക്കട്ട, സപ്രിം കട്ടി വൈക്കേണ്ടിടം മണ്ണിൻകുട്ട വൈക്ക
നു മുഖമനായ അഞ്ചെയെ ശകാരിച്ചാൽ മതിയോ?

ഉത്തമൻ. അമേമ! ചാണകക്കട്ടയും മണ്ണിൻകുട്ടയും നും
അംഗ്രൂഡ ഇത്. ഇതുവേ പെന്താണ്.

സുകേ... ശരി! (തലകളുക്കി ചിരിക്കുന്ന)

രാജാ. (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) പറയു മകനെ! അഞ്ചിനെ ചെ
രയു! ഭേദി! കട്ടികളിടുന്ന കളിക്കും അപ്പറൂപിക്കു!

സുതചി (ഉത്തമനോട്) മകനെ നിന്നോട് ചോദിച്ചിട്ടില്ല.
(രാജാവോട്) കട്ടികളിടുന്ന കളി! കട്ടിക്കു എവിടെ
നിന്നാണ് ഇഴുപ്പാറി ഒരു “കൾ” വന്നതു! എൻ്റെ

കട്ടിയുടെ കളി കാണ്ണാൻ എന്നിക്കെ അരങ്ങേയുടെ കല്പി
ന വേണ്ട.

യുവൻ എന്തിനാണ് അമർ ദേപശ്ചൈപ്പുട്ടന്നതു?
സുരച്ചി എന്തിനാണ് നീ രാജാവിന്റെ മടിയിലിരിപ്പും
നീ പോയതു?

യുവൻ അമേരി! ഉത്തമൻ അഷ്ടംഗൻ മടിയിലിരുന്നവ
ഡ്ലൂ! എന്നു അനുഭവരം എന്നിക്കു ഒരു അഷ്ടന
ഡ്ലൂ? എന്നിക്കു ഇരുന്നതുടേ?

സുരച്ചി അഷ്ടൻ നന്നായാൽ പോര അമർയും നന്നാ
വണ്ണം എടാ നീ ഇതു ഇന്ന കൊതിക്കേണ്ട, ഇതു അ
ഷ്ടംഗൻ മടിയിലിരിപ്പും.

രാജാ (ചെവവി പോത്തിക്കൊണ്ടു) അഞ്ചു! ചെവവി തുച്ഛ
തെളു പോയി എന്നിക്കു ഇതു സകടം കാണാൻ വാച്ചു.

(ഉത്തരീയം കൊണ്ട ക്ലൗട്ടക്കന്ന)

യുവൻ അഞ്ചു അഷ്ട! അഷ്ട! (കരയുന്ന)

സുകേ... എന്തായ കറിനവാക്കാണ് ദേവി! ഇതു. അഷ്ട
നീ മക്കിലക്കല്ലൂവക്കും ഒരു പോലെയല്ലെ? ഒരു വ
ക്രവത്തിനി കല്പിക്കേണ്ടന സ്വാധമാണോ? ഇതു.

സുരച്ചി. പോരു! ശപ്പു! തന്നോട് പോദിച്ചിട്ടില്ല.

സുകേ... (വിചാരം) ഇതു ശപ്പുത്തരത്തിനു ഉത്തരം ചോ
ടിപ്പും ഇതു സുകേൾനു രാജാവായില്ലപ്പോ.

(വടികൊണ്ട നിലവാത്തു കുത്തി പല്ലു കടിക്കുന്ന.)

യുവൻ (തോണി ഇടരിക്കൊണ്ടു) അഷ്ട! എന്നു അഷ്ട!

എനിക്ക അഷ്ടുങ്ങൾ മടിയിൽ ഇരുന്ന കുടക്കിൽ
എനിക്ക ഇരിപ്പാൻ ഇനിസ്ഥലമില്ലപ്പോ;
രാജാ അഞ്ചേറാ! പൊന്തകനെ! എനിക്കീകരംചും കണ്ണ
ആട്ടനീലി.

(എഴുന്നിരോടി രുവന്നാഞ്ചത്തുന്നിന തലോട്ടന്ന)
സുതചി ഗോജ്യി! മഹാഗോജ്യി!! കാണവാൻ വാദ!
(മാറിനിൽക്കുന്ന)

പദം. 2. ധനാദി = തിപട

മർസുത! മർക്കലമർത്തുളക്കു!

മാഴ്‌കീടകാലാ ബാല!

അമിതമിജ്ജനകനംചും യിക്കളുകലാൻ

വിമലംനിന്മിച്ചരേഖിയൈനോനിയതം =മു=

കനകസിംഹാസനം കാത്തിരിക്കയാണിതു

തനയി നിന്തു തന്ത്രഭ്യൂതനിരതം ||മു||

രുവൻ അഷ്ടു! ഇതെല്ലാം എന്നെന്റെ തലയിലെഴുത്താണ്.

സുതചി (ഫ്രോധത്തോടെ പ്രവേശിച്ച്) ഗോജ്യിയെല്ലാം
കഴിത്തുവോ? ഇനി ഇം ഭാസിച്ചതും മതി; കാണാ
വാൻ വാദ!

(മാറി മറന്തു നിൽക്കുന്ന)

ഉത്തരൻ (ഇരഞ്ഞി ബാടിപ്പോയി സുതചിയെ പിടിച്ചു
കൊണ്ട) അഞ്ചേ! പോകേണ്ട ജ്യേജ്യൻ അഷ്ടുങ്ങൾ
മടിയിലിരിപ്പാന്നു വന്നാതു. സിംഹാസനത്തിൽ ചി

നേ പരെത്തുപ്പാനാണ്.

സുങ്കച്ചി പോടാറു ബുല്ലിക്കെട്ട് മാട്! എനിക്ക നിന്റെ
പത്രം ചീരും കാണേണ്ണെ.

സുകേ... (വിചാരം) ബുല്ലിക്കെട്ട് മാട് അതാണിപ്പോൾ
അമ്മയോ മകനോ? ചോദിപ്പാനാളില്ലാതായപ്പോ.
രാജാ (പെട്ടുന്നു മരിന്തു നോക്കി സുങ്കച്ചിയെ കാണാ
ങ്ങയാൽ)

അഞ്ചലും! ദേവി! ദേവി! പോയ്ക്കിൽത്തുവോ?

ദേവി! ദേവി! (അഞ്ചലമിങ്കം വിളിച്ചു തിരയുന്ന)

സുകേ... (ചിരിച്ചും കേരണം വിചാരം) മുപ്പരിതാ ചാട്ട
ക്കിയ മുഖാരിയുടെ പാകത്തിലായി. ഇതും അല്ല
സത്തരം മഹാഗംഭീരനായ ഈ ചക്രവർത്തിയിൽ വ
ന്നാത്തെന്നൊരുള്ളതമാണ്.

രാജാ. (ഉത്തമൻറെ അട്ടത്രുളിച്ച സുങ്കച്ചിയെ കണ്ടിട്ട)

പദം. 3. ശങ്കരാഭരണം = അതി

പോകായ്ക്കി! ചന്ദ്രാനന്നെ! ദേവി! =പോകായ്ക്കി

(കൈപിടിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്ന)

സുങ്കച്ചി ശങ്കരാഭരണം = അതി

(രാജാവിനെ തട്ടിക്കൊണ്ട)

പോകാതിരിക്കില്ല തോൻ ഭ്രൂ! =പോകാതി=

രാജാ. ലോകെകകമോഹിനി! നിൻവിയോഗം

ശോകാഗ്നിയാണിങ്കിതോൻ ഭാങ്ഗാഗം

ചാകാതെചാകം തൊനെന്തും, നീവിട്ടാൽ
=പോകാ=

സുത... അതുകൊതുതും ചെള്ളിവണ്ണം
ശോകാഗ്രിവേണ മിാതരറിന്തിംഡിം
ചാകാതെചാകേന്നം പാകംവരാനങ്ങൾ

=പോകാ=

(വിചാരം) ഈനി ഈ രൂപവേന എൻ്റെ രാജു തിൽ കാ
ണാത്തവിധി ആട്ടിയുകററണം ഇവനാജന്നൻ്റെ
പരമശ്രദ്ധ.

ഉത്തമൻ! അഹമു! ജ്യോഷ്യൻ അതാ കരയുണ്ട് കണ്ണിവോ?
ഞാൻ കരയുന്നോരു മക്കന്നു! കമരയാലു എൻ്റെ പറ
യുന്നപോലെ അപ്പും ചെന്ന ജ്യോഷ്യനോട് പറയാ
ഞാൽ ജ്യോഷ്യനാമാബാശിള്ളത് ജ്യോഷ്യൻ്റെ അഹമു
ഇവിടെ ഇല്ലശ്രദ്ധ.

രാജാ. (കരണ്ണരുകൊണ്ട്) എൻ്റെ പൊന്നാമനെ ഉത്ത
മ! നീയാണ്ണിക്കുത്ത ചുടിൽ എന്നിക്കു തണ്ണു നൽ
കുന്നത്.

സുകേ... (വിചാരം) ആ വിഷവല്ലിക്കിൽ നിന്നു ഇതു നല്ല
അമൃതം നിരഞ്ഞ ഇതു ഫലം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി?
(-പ്രകാശം) ഉണ്ണൂർ. നീ ഉത്തമൻ മാത്രമല്ല ഉത്തമോ
തുമന്നാണ്.

സുതചി. അനുംതം തുന്നും തിരിയാത്ത കട്ടിയോട് വ്യവഹാ
രാരംഭം.

எனக்கே... அவனும் தூங்கும் திரியாதை ஹட ஸாயுக்ஷி யோ
தானோ? பேவியுடைய மதுரம் வேள்க்கீ. ஹட குட்டி எல்
என்றென்று? ஹாற்றுக்குத்தணப்பு லிலுஞ்சி மதுரம் மக்களிலேவா?
ஹட ரஸ்ட் மக்களிலேயும் கரையோலை குங்ளாற்றுஞ்சி கை
க்களைப் பெற்றிக்கை தற்காத்த கெளவுக்குத் தொடர் கைகாரி
சீக்கிண.

സുരഖി. തട്ടിനെഴു പറയുന്ന ശപ്പ! കരവൻ കരണ്ടിനേ
പോലെ താനാണ് മഹാരാജാവിനെക്കൊണ്ടു കളി
കളിപ്പിക്കുന്നത്.

രാജം. (ചെവുപ്പിലോത്തിക്കൊണ്ട്) ഹരി! ഹരി! കേരംക്ക
യത്രേ.

ஈடுகெள்ள (வெவிபொதிகொள்டு) வீவி! வீவி! டிச்ஜிட்
வாகினம் வேணும் அந்திர்.

ମାଜ୍ଞା. କେବି ଏହାତିକାଳଙ୍କ କୋପଂ? ବେତିକଣ ଆନିଷ୍ଟ
ମାଯି ଲଭ୍ୟରେ ତୋରୁ ଯାଏତାଙ୍କଙ୍କ ଚେଯାଇକିଲାଲୋ,

ஈழவி. அவன் என்ற கணிலுள்ள குறை வேற்ற எயாலிழ்ப்பிக்கனது! எனிட்டு, அவனிஷும் செழிக்க வேண் வரவரஞ் சபுஜயிஷுஷூ; சுதங்குபாத முதலெடு அடிசூழ்மத்துநா ஸ்ரீஸ்பாதமுமான் ஹா ஸுதவீயுடைக கைவரலே ஒஜ்ஜுது: என் ஒமங்கு அவனைக்க ஹாகியும் மன்னிலுவயிக்கிழு. வொன் உங் ஸ்ரீலுவக்கிதரை கங்கோடு!

ഉത്തമൾ. എന്നാൻ? ഈ അധിക പറയുന്നത്; അപ്പോൾ

അമ്മയുടെ കണ്ണിൽ കൗൺ ചോരയോലിപ്പിക്കുന്നതു തോൻ കാണുന്നില്ലല്ലോ.

രാജാ. (ചിരിച്ചകൊണ്ട്) ദേവി! കുർക്കനില്ലയോ?
ബാലൻറു ഒന്നും പോക്കി;

സുരഖി എടാ വില്ലും! മിണ്ടാതിരിപ്പാനഭ്യേ പറത്ത
തും. (രാജാഭവാട്) നേരും പോക്കിം ചിരിയും കാണി
മു തരാം.

എടാ ഭാസിച്ചതു! മുഖം! നിന്നു അരുദാണിവിടെ
കടത്തിയതു!

ഉണ്ടാമീൻ! അമേ! സുക്കേരനാനും മുടി കൊണ്ട് വന്നാൽ
സുക്കേരൻ. (തലചവാറിഞ്ഞുംകൊണ്ട് വിചാരം)

അപ്പത്തായല്ലോ ലെവുമെ!

സുരഖി. ശരി! എൻ്റെ മകൻ കളിവുപറക്കില്ല.

(സുക്കേരനാട്) കണ്ണ നാനു പറത്തു കോവിലകം
കട്ടിത്തോറാക്കുന്ന മട്ടാളി! തെമ്മാടി! തന്റെ കളളി
ഈതാ പുറത്തുവരുന്നു. മോറിഞ്ഞും കുറഞ്ഞുമായി കൂട്ട്
നു തന്നു ഇനി മേൽ ഇന്ത രാജ്യാനിക്കിൽ കണ്ണാൽ
അപ്പോൾ പറയാം.

സുകേ... ദേവി! വാന്നുവം പറയാം. മുഖം തോൻ കൊ
ട്ടാരത്തിന്റെ പടിവാതുക്കൽവരെ മാത്രമെ കൊണ്ട്
വനിട്ടുള്ള അക്കത്തേക്കു മുടിവന്നതു ഉണ്ണി ഉത്തമ
ന്തരക്കന്നാണും.

ഉത്രമൺ. അതെ അമേമ! തൊൻതുന്നയാണ് ജ്ഞായ്യുടെ
അക്കദൈക്ഷ ക്രട്ടിവന്നതു. എന്നിട്ടോ ജ്ഞായ്യും കറ
മൊന്നം ചെയ്തിട്ടില്ല. ക്ഷേപം രണ്ടുവേദം പറ്റ
കളിച്ച.

സുതചി. ഭാഗ്യംകെട്ട ചെരുക്കു! നിന്നീര അപ്പത്തു് നീ
തന്ന വലിച്ചിട്ടുന്നോ?

(രുവന്നേട) ഏടാ ഭാസിച്ചതു! രുവ! നിന്നീര ആ
സ്വർഖി ഇനിമെൽ ഇട രാജ്യാനിക്കിൽ വേണ്ടും.

രുവൻ. അതും! എനിക്കു പെട്ടിയാകുന്നു! എനിക്കു എ
ന്നീ അമ്മയെ കാണുന്നും തൊൻ പോകുന്നു. (കര
ഞ്ഞാ)

രാജാ. കഷ്ടം മകനെ! നീ ഇരങ്ങിപോകുന്നയാ?

സുതചി. ഇംഗ്ലീഷ്യക്കിൽ ഇരക്കേണ്ടുന്ന അധികാരം
ഇന്നു ഇട സുതചിക്കുണ്ടു്.

സുരക്ഷ... (വിഹാരം) എന്നൊരു രാക്ഷസിയാണിൽ.

രുവൻ. അമേമ! തൊനൊരപരാധ്യവും ചെയ്തിട്ടില്ലോ.

സുതചി. ഭാസിച്ചതുന്ന നീ അപരാധം ചെയ്തിട്ടില്ലോ?

പദം 4 , കാപ്പി_ആവകം.

അപരാധമിതിയും പരമിന്നിയേ.....തൊന്നു

സപബി നീയിരഞ്ഞിപ്പും തനിയേ

രുവവേദ്യംപുകയോ, നിന്നുത്തുടങ്ങയോ, നീയോ,

നിജുരമെന്നിയേ, ഗതെലംമലിക്കുണ്ടോ?

നീചൻ നീയതുക്കാണ്യോ?

=അപരാധം=

രുവൻ. അമെല! തൊൻ ഭാസിപ്പുതന്മ്പ.

പദം. കാപ്പി=ആചക്ര.

ഇനനീനീപറവള്ളചിതമോസാധ്യ- ഇന

മതമോ താതഹിതമോ?

ഇനകൾ താൻവേദ്ധിഷ്ഠ ആയകാണാൻതാളി

താതന തൊൻ പിള്ള ഹാരതമ്പംകാളിയാ-

തോതുവത്രും ഹാ! കൊള്ളി.

=ജനനി=

സുതച്ചി. പലഭാസിജനമിനു ഭാസ്ത്രമാർമ്മനാനു

നിന്നാമയതിലെഡനു നീ ഭാസ്തനായിവനു

നില്വും നിന്റു ഇനംനനു!

=അപരാധം=

സാജാ. ദേവി! രുവൻറെ അമു ഭാസിയല്ല. ക്ഷതിയകല

അതിൽ ജനിച്ച കലന്തുകാണ്. പരിഗ്രാഖായ സ്വ

നിതിയുടെയും നിന്റെ അടിമയാക്കിപ്പോയ എൻ്റെ

യും ഓമന്നല്ലെന്നാനമായ രുവൻ ക്ഷതിയകമാരനാ

ണും; ഇങ്ങനെ ക്ഷാത്രത്തിന്റെ മുഖത്രം ചള്ളിവാരി

എറിയുന്നതു ക്ഷതിയകലജാതയാഡ ഭവതിക്ക ഭി

ഹിതമല്ല.

സുകേ... ഈ ധന്തന്യാധിക്കണ്ണേം ഈ രാക്ഷസിയുടെ
ഹൃദയത്തിൽ ചെപ്പുനു.

സുതച്ചി. അങ്ങനെ എനിക്കല്ലു അടിമ; ആതു ഭാസിക്കാണും;

ക്ഷതിയകലത്തെ അപഹാനിക്കുന്ന ഒരു ജീവന്തുവമാ

നാം. ആതു ജീവകാരത്തി ഇവൻറെ അമു. അവിം

രാജയാനിയിൽ ഇരിപ്പാൻ അർധയല്ല.

(യുവനോട്) എടാ ഭാസിച്ചത്! അതു നീചയായ സുന്നിതിയുടെ ഇംരത്തിൽക്കിടപ്പാൻ സംഗതിവന്ന താണ് നിംബകപററിയ പ്രധാനമായ അപരാധം. ഉത്തമൻ. എന്തിപ്പാണമെ അപ്പനോടും ജ്യേഷ്ഠനോടും ശ്രദ്ധകുടുന്നതു! തൊൻ ജ്യേഷ്ഠരൻറുടെ കളിക്കണ്ണ് (യുവൻറു സമീച്ചം ചെല്ലുന്ന)

സുരച്ചി. (പിടിച്ചുനിർബിട്ട്) നിയക്കെടാ നിയക്കു! അതു നീചവെന തൊട്ടായു കളിക്കണാം.

യുവൻ. അമേ! എൻ്റെ അനാജങ്ങനാടൊപ്പം എനിക്ക ജീവിച്ചുകൂട്ടയോ?

സുരച്ചി. എൻ്റെ മകനെ അനാജൻ എന്ന വിളിപ്പാൻ നീ ആരാണെന്നോ! നീ എൻ്റെ ഇംരത്തിൽ വന്ന ജനിപ്പാൻ ഇന്ത്യപരനെക്കരിച്ചു തപസ്സുചെയ്തു! പിന്നിടാവാം പുതാവകാശവും, രാജ്യാവകാശവും, പോ! തപസ്സിനു പോ!

ദാജാ. (വിചാരം) തൊൻ ഈ ധർമ്മസങ്കടങ്ങിൽനിന്റെ കരകാണാതായല്ലോ.

സുരക്ക. (വിചാരം) ഒണ്ട തോന്തിയിൽ കാൽവൈച്ചാൽ നടപ്പുണ്ടയിൽ വീഴുകയേ ദാതിയുള്ള. കിഴുമായി രാജായാനിയിലെസ്ഥിതി.

യുവൻ. പദം ന ഹിന്തുബഹാനിതോടി=ആചക്കം.

അതുവശമില്ലാതാലപ്പുമെന്തെല്ലാം ബാലൻ തോനോത്തതില്ലോ?

അവന്നുവെള്ളുതിനവണ്ണന്തുണ്ട്-
മഴപിതനവധിവയന്ന ദൈവമെ!
ദൈവമെ! ദൈവമെ!

(ഹോക്കൻ)

സുകേ... അങ്ങും അഗ്രതിയായകട്ടി! താന്നംവരാം മകനേ!

(ക്രിടപോക്കൻ.)

സുരച്ചി. (ഉത്തമഗോച്ച) മകനേ! ഉപദ്രവം നീജപിവന്തു!

(ഹോക്കൻ)

രാജാ. ഹല്ലം 6. ജീവന്റെയുവന്നുകൊക്കവി-

ട്രേഡം ജീവിപ്പത്തെത്തുംതാൻ
ദേവദേവ! ഭവൽപാദ-
സേവകന്മാർജിതോഗതി.

ദേവാനന്ദ! വിശ്വാസരാ!

തിരുപ്പീലതാഴന.

(സാധത്തുസങ്കടം എന്ന രണ്ടാംരംഗംകൂടിത്തു.)

കൂന്തം റംഗം.

(നിരേഖയ്യമും)

സുനീതി. അന്ത്യുഃത്തിൽ ശ്രദ്ധനംകൊണ്ട പ്രവേശിക്കുന്ന
പാദം 6. ആരംഭം-ഗ്രാഹകം

ഗോവിഘരാമജയ! കാഞ്ഞിനിറമമഹ!
നീവൻനിവസി മയി നാമാഥക്കാ!

എകാന്തസേവഹതിശ്യാകാന്തഗംഗരതി,
ലോകാന്യതിമിരഹരലീലാവിലാസ!

=ഗോവിന്ദ=

ഡേവാനെ! ഭക്തവത്സല! ഭക്തൻറു പരിഗ്രാഖലഹ്ര
ദയംതന്നെ അംജപ്പുട ശ്രീവൈക്കണ്ണം; പ്രസന്നാമുഖനായ
നിന്തിയവടി അതിൽ പജചികൊള്ളുന്നു. ഈ മ്രാമളവി
ഗ്രഹത്തിൻറു അട്ടത്തുവെച്ചു നെയിവിളുക്കു അംജപ്പൈക,
റിച്ചുള്ള അഞ്ചാംതലനു. അംജപ്പുട സമസ്യ വിത്രേതികൾ
അലങ്കാരങ്ങൾ, മാറിമാറിപ്രാത്രം വനമാലകൾതന്നെന്നയാ
ണ് അംജപ്പുട അവതാരപ്പീഠകൾ, ഭക്തിതന്നെ നിത്യനാ
വേദ്യം! അപ്രാനക്കളും തുഞ്ചിദുങ്കൾ അംജപ്പുട പവി
തനാമങ്ങൾതന്നെ; അംജപ്പുടിനുവമായി ചെയ്യപ്പെട്ടുനാ
ഭക്തൻറു അംഗദേവപ്പുകൾ ഒലപ്പാം നമസ്കാരങ്ങൾത
നെ. ഡേവാനെ! ഇംഗ്രീന യദ്മാശക്തി തോൻ ചെയ്യുവ
തന നിത്യപ്പുജയ അംജനു കൈക്കൊള്ളുന്നമേ! അംജ
പ്പുട പാഥാർവിന്ദപാശസുക്കളിൽ ഭന്നാക്കി ഇംഗ്രീഡുവക്കേ
യും കയ്യേതണ്ണമേ!

(അംജിയറക്കിൽ)

അമേമ! രക്ഷിക്കണാ രക്ഷിക്കണാ!

പദം 7. ഹിന്തുന്മാനിതോടി=ആവകം

അമേമ! നീയപ്പാതിമകന്നന്നല്ല
പിൻബലമായമില്ല.

സുനിതി. (കേട്ടുകഴിച്ച എഴുന്നീറ്റ) ആരാണ് നിലവില്ല

കന്നത്? എൻ്റെ ഓമനക്കമാരൻ തന്നുയോ?
 (അണിയറയിലേക്ക് നോക്കീട്) അയ്യോ! പൊൻമ
 കനെ! നീ എന്തിനാണപ്പു! കരയുന്നതു? വേഗംവരു!
 രുവൻ. (സുകേരുനോട്ടുടി പ്രവേഗിച്ച്)

പദം. അമേ! നീയല്ലാതിമകന്നന്നപ്പു
 പിൻബലം ആര്യമില്ല.

(പാടിയുംകൊണ്ട് വീഴ്ചവോരം ദാരിഡ്ര്യത്തു മടിയി
 ലിൽത്തി ചുംബിച്ചുകൊണ്ട്)
 സുനീതി. നീ എന്തിനുകരയുന്ന പൊന്നാമനെ! താനി
 വിട ഉണ്ടല്ലോ കരയൊല്ലുക്കേതെന്തു! കരയൊല്ല.
 രുവൻ. അമേ! നീയല്ലാതിമകന്നന്നപ്പു

പിൻബലം ആര്യമില്ല

അശതിയിമകനഴലിൽവിനിത

കരളിയക്കനജനനി! ഭസ്മഹം. ഭസ്മഹം. =അമേ!=
 സുനീതി. അയ്യോ! നിഃശ്വരക്കുന്നീര് എൻ്റെ എദ്ദു
 ഭദ്രിപ്പിഷ്ഠനവരല്ലോ സംഗതിപരയു!

രുവൻ. അമേ! താൻ സുകേരുനോട്ടാപ്പും കളിപ്പാൻ
 പോകി.

സുനീതി. സുകേരു! താൻ ക്രിടതനെ ഉണ്ടായിരുന്നാില്ല?
 ഉള്ളി വല്ലിക്കില്ലോ വീഴ്കയൊ പൊട്ടകയൊ ഉണ്ടാ
 യോ? ഒന്നാക്കേടു! (ദേഹംനേരക്കുന്ന)

രുവൻ. താൻ വിനിട്ടുമില്ല പൊട്ടിട്ടുമില്ല.

സുകേരുൻ. ദേവി! വിനാഖം പൊട്ടിയാലും ഉണ്ടാ? ഇത്

സങ്കം.

സുനീതി. കളിപ്പാൻപോയതു എവിടേക്കാണ് മകനെ!

യുവൻ. വലിയകാട്ടാരത്തിലെ പടിവാതുക്കൽ; വേറെ കട്ടികളം ഉണ്ടായിരുന്നു.

സുക്കും. ഞാൻ കട്ടികളാക്കാപ്പും കളിക്കാനാക്കി നേരെ മഹാരാജാവിനെ കാണുന്ന പോയി.

സുനീതി. കട്ടികളുമായി വല്ല ലഹരിയും കുടി ഇല്ല?

സുക്കും. കട്ടികളുമായി ലഹരി എന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഭേദി! ഉണ്ണി ഉത്തമസം കളിപ്പാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

സുനീതി. ഉത്തമൻ എന്നർ പ്രിയവസൻ; അവൻ ഒരു പോക്കിരിത്തവും ഇല്ലെല്ലാ.

യുവൻ. അമേഖ! അന്നജൻ ആരുന്ന ശാക്കത്തെക്കു അംഗ്ക് സീരു അടച്ചതു പരവതറിഡാതുകളിപ്പാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. തങ്ങൾ കഴിച്ചു. സുക്കും അപ്പോൾ അടച്ചതുണ്ടായിരുന്നു.

സുനീതി. ശൈവ! ശൈവ! സംഗതി മനസ്സിലായി. അംഗ്ക് സീരു ലാളന്നാലുപം അന്നാടവിപ്പാൻ എന്നർ ചോനകനു ഭാഗ്യമില്ലപ്പോ. ഞാൻ ചലപ്പാവയ്ക്കുവും ചുവന്തിരല്ല മകനെ! “നീ വലിയ കൊട്ടാരത്തിലോ അംഗ്കുന്നും അടച്ചതൊ പോക്കുതെ”നും. സുക്കും! താൻ ആന്തിനും അതിനാനവഡിച്ചു?

സുക്കും. അംഗ്കുന്നും മുഖ്യാക്കു കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മകളുടെ മേരു അധികാരംചെലുത്താൻ ഞാനാർ?

മഹാരാജൻ!

സുനിതി. എനിട്ട്;

സുകേശൻ. എല്ലും പറയാം; പങ്ക്‌തെരിച്ചു സിംഹാസനത്തിനേൽക്ക് വീണാ. അതു എടപ്പാൻ ഒഞ്ചു കട്ടികളിം രാജാവിന്റെ അരികിലേക്കെ പോത്തു ധോവുകയായിരുന്നു. രാജാവ് ഉത്തമനെ പിടിച്ചു മടിയിലിരുത്തി. ഈ യുവനം മടിയിലിരിപ്പാൻ ധാരണയുകയെന്കായായി.

സുനിതി. ഹരി! ഹരി! അതിങ്കവിഞ്ഞു; കാർണ്മല്ലും എനിക്കു മനസ്സിലായി. പ്രിയവത്സന്റെ ഈ പാമസങ്ങം സംഭവിപ്പിച്ചതു അച്ചുന്നും അങ്ങനെയില്ലെന്നു.

സുകേശൻ. വാസ്തവം ദേവി! വാസ്തവം. ഇളയ മഹാരാജിയായ ആ സുജവിദേവിയുടെ ശീവി! ശീവി! ആ ഭ്രകാളിയുടെ വരവും ആട്ടഹാസവും ആന്തം പിന്നെ തന്ത സംഭവം.

യുവൻ. അമേഖ! എനിക്കുള്ള വിചാരിപ്പാൻ വരു! ഒപടിയാക്കണ. (അമേഖയെ കൈടിപ്പിടിച്ചു കരയുന്നു)

സുനിതി. (അതിലിംഗനംചെയ്തുകൊണ്ട്) ഇളയമമ എന്നു പൊന്നക്കന്ന അച്ചുവന്നു അട്ടത്തുനിന്നും വലിച്ചുകുറി അണ്ണു! അണ്ണു! താനെന്നതു വയ്ക്കുണ്ടോ? (കരയുണ്ടാണ്) ഇതു ഭാഗ്യമില്ലാത്ത, ഇതു മഹാപാപംചെയ്യുന്നുണ്ടോ ഇംഗ്ലാന്തിൽ നീ യന്ന പിറന്നവല്ലോ.

സുക്കേൾ, ഇതേവാക്കതന്നായാണ് മഹാഭാഗ്യരഹിത ആ
ഭ്രകാളി പലവട്ടവും പുലന്നിയതു.

സുനിതി, ഹരേതൃപ്തിനാരാധാ! ഇഷ്ടംകിടാവായ എൻ്റെ
ഹോമക്കേൾ എല്ലാത്തിൽത്തറച്ചു ഈ ക്രിയാനന്തരം
എടുത്തുകളിവാനൊ ആ പ്രണം ഉണ്ണശി സുവര്ഷ്ണ
ചുത്താനൊ തൊൻ അശൈത്യാണബ്ലോ ദിവ്യാനെ!

പദം 8. കരഹരപ്രിയ-എകതാളം.

പദ്മസ്വിജ്ഞാലപാലനശീല!

പരജനകാല! പാഹിത്രീലോല!

ശ്രൂംമളി! ശ്രീകോമദ്വാംഗ!

ദഹമനോജ്ഞത ദഹമവസന!

പ്രുമപ്ത്യജ്ഞാരാമരാമ!

മാമകാത്തികാശന!

= = =

ദിവ്യാനെ! ഭക്തവത്സല! മത്സരംകൊണ്ടി കല്പാഷമായ ഇള
ലോകാന്തിൽനിന്നു അടിവാസങ്ങളെ കരിയററേണ! പരമ
ശാന്തമായ ദിവ്യസ്ഥലം തരമാരാക്കുണ്ടോ!

(യുവന കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന)

സുക്കേൾ. (കരഞ്ഞു തൊഴുതുംകൊണ്ടി വിച്ചാരം)

ഹരി ഹരി! നാരാധാ! ഏൻ്റെ ദേഹി ദിവ്യാനെ
വിളിച്ചു ലയിച്ചുവേണ്ടി!

പദ്മം 8. പരപരിഖവും തന്റെ പാപമനോന്ത്രിയിച്ചു-
ഒന്നടക്കിയനാമംദേവികിരുംജപിപ്പു

പരവര്ത്തസ്ഥൻകൽക്കണ്ണമിഴ്പൂർ കരഞ്ഞ-
പുരമുത്തയഷനിൽ താൻ യുനസംഖീനയായി.

(പ്രകാശം) ദേവി, അതുമാതുമല്ല ആ മഹാ റാ
ക്സസി എൻ്റെ ചൊന്നണ്ണിയെ വേദനിപ്പിച്ചത്;
തെ ആഗ്രഹാന്ത്രംതന്നെ ഇന്ത കോമളവ്രദ്ധയത്തിൽ
തന്പ്പിച്ചിട്ടണം.

സുനിതി. എന്താണ്? സുകേരി! പറയു!

സുകേ... (കരഞ്ഞരുംകൊണ്ട) എങ്ങിനെന്നും അടിയി
ക്കേണ്ടതു!

സുനിതി. പെരുവഴിയിൽ തുക്കിയ ചൊണ്ടക്ക എത്ര തണ്ട്
കിട്ടിയാലും എന്താണ്? പറയു! സുകേരി! മടിക്കേ
ണ്ടതില്ല.

സുകേ... അപ്പുൾ ദനാധ്യാത്മ പ്രോത, അമമാം ദനാധ
ം, നീ ഇംഗ്രേസനൈറിച്ച തപസ്സവും!, ഏ
ൻറെ ജന്മത്തിൽ വന്നപരിക്രമി, പിന്നീടാവാം ശ്രാ
വ്യും എൻ്റെ മടിയിലിരിക്കലും, ഘുതാധകാരവും, രാജ്യാ
വകാശവും, എന്നാണ് രണ്ടാമത്തെ കരിന്നാനും.

സുനിതി. ശരി സുകേരി! ശരി! എൻ്റെ ജന്മസ്വക്കം
തന്നെന്നും ഉള്ളിക്കപ്പറവിയ അബ്ദിലം.

യുവൻ. അങ്ങും അമേഖ! അങ്ങിനെ പറയുതെന്ന് താൻ
മഹിച്ചപോകുന്ന. (കരയുന്ന)

സുനിതി.. കരയേണ്ട, മകനു! കരയേണ്ട. എൻ്റെ മകനു
തന്നെ ആ അഃഖലം സുഖസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയും.

അതിനു ഒരു നല്ല മാർഗ്ഗം തെളിഞ്ഞുവയ്ക്കണണ്ട്.

സുങ്കൾ... എന്നാൻ ഭേദി! ഉള്ളിക്കാണോ അബു
ലം? മത്സരമല്ലോനിരച്ചു ആ പെത്ര ഭരണി വായതു
റന്നപ്പുംഡായ ദ്രോന്യത്തെ പരിത്രിക്കുന്നതുമന്ത്ര
മായ ഭേദിയുടെ എല്ലാക്കമലത്തിൽ കയററിഞ്ഞുകൊ
ക്കും! അല്ലെങ്കിൽ മഹാരാജാവിശ്വാ ചൂപല്ലും;
അതും ലഭ്യമാക്കിയതു. റണ്ടാമത്ര ഒരു ജനം എടു
പ്പാൻ വിധിക്കൽപ്പിക്കുവാൻ ആ മുദ്ദേവി! ആരാ
നാ, മുഹമാവോ? ശത്രുവാം! എന്തു ശത്രുവാം?
അതിനും വേണും രഹതിൽ.

സുനീതി. സുങ്കൾ! മനക്കോണം അങ്ങതു. ആ മത്സരമല്ലോ
നടക്ക വേണം. മന്ദ്രാന്തിരിയിലെ വിവേകരം ഉണ്ടാ
കയുള്ള ഭഗവാന്നു സ്വീകരിക്കുന്നുക്കഴിം
സഹജംബന്ധക്കൂടിണാം. അവനവാന്നു കർമ്മദോഷ
മാനാം. ആ ബന്ധു തന്ത്രിൽ ശത്രുവാം എന്ന കരയു
ണ്ടാക്കുന്നതു. മത്സരമല്ലോകാണ്ട് മതിമാനം ആ
സാധു സുങ്കൾ! അസംബന്ധങ്ങൾ പലതും പറ
ഞ്ഞിരിക്കാം എങ്കിലും ഇന്നോന്തെ അവളുടെ ധി
ക്കാരത്തിൽ സാരമായ ഒരു ഉപദേശം എന്നും വ
ത്സന സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സുങ്കൾ... ഭേദി! ക്ഷമിക്കണം ഈ സുങ്കൾനു ഒരു അല്ല
ബുല്ലിയാണാം!

യുവൻ. എതാനുമോ! ആ ഉപദേശം?

സുനീതി. ശ്രീഭഗവാനെക്കറിച്ച തപസ്സചര്യാനാമന ഈ ഒരു പരക്കാണായില്ല!

യുവൻ. പറഞ്ഞു.

സുനീതി. അനേവാക്കിതനനായാണ് താൻ എന്നു റാമ നക്ക ഉപദേശിക്കുന്നതു.

യുവൻ. എന്ന രക്ഷിപ്പാൻ അമ്മയിൽപ്പോ താൻ അമ്മയുടെ അട്ടത്തിങ്ങനു അമ്മയെ സേവിച്ചാൽ ഫോറും രോഗം കാണും?

സുഖക... മുലകടിമാറാത്ത കട്ടിക്ക അമ്മയല്ലാതെ മററ നീംപരനാണ് ദേഹി!

സുനീതി. നിൽക്കും! സുകേരി! കടന്നപരയാതിരിക്കും!

(യുവനോട്) മകനേ! നിഃനക്ഷ ദിഷ്ടമായ അയല്ലും ദ്രോയ്യമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കും വേണ്ടേണ്ടോ?

യുവൻ. വേണം എനിക്ക രണ്ടം വേണം.

സുനീതി. അറു രണ്ടം തയ്യാൻ അമ്മയെക്കാണ്ട കഴിയ മോ? പ്രായം മുതിന്നിൽക്കുന്ന അമ്മ ഇന്നോ നാളു യോ കഴിത്തുപോയെന്നാംവരാം.

യുവൻ. അഞ്ചു! അമ്മ മരിച്ചുപാക്കുമോ? എന്നാൽ യുവൻ എന്തിനു ജീവിക്കുന്നോ? ഭഗവാനെ താൻ ജീച്ചാൽ അമ്മക്കുടി ദിഷ്ടായല്ലും ഭഗവാൻ തങ്ങാലുമോ?

സുനീതി. ശ്രീനാരാധനാൻ പ്രസാദിച്ചാൽ നമ്മക കിട്ടാം

തന ശ്രദ്ധയ്ക്ക് എന്നാണെങ്കിൽ മകനെ!

പദം 9. കുറഞ്ഞി=അരുടി.

മകനെ! ശ്രീധരൻ സർവ്വലോക്കേപരൻ

മാഗളിരമ്പ് ചരിതന്നവരദാർ =മകനെ=

ഖവനപാലനപരൻ ഭ്രഹ്മികാരജ്ഞാദരൻ

ഭ്രതിദപാദകമലൻ വിമലൻ.

യുവൻ. ഇനനീ! ദോഷാം നിന്റെ ഭ്രാംബാം

ജ്ഞാനാന്തപനനിച്ചുവാം കരുനാം =ഇനനീ=

അനുതനനിശ്ചയാഫ്പ് വാം അത്ഭുതവിജ്ഞാനവാം

അപൂർവ്വാമന്ത്രവാം സുഗ്രൗം. =ഇനനീ=

സുനീതി. ഈ സമർപ്പലോകത്തെയും ശിക്ഷാരക്ഷാചൈരമ്പ്രയുനാ

സദ്ദ്വർപ്പരനാൻ ഭഗവാൻ ശ്രീ പത്മനാഭൻ.

യുവൻ. ശരി! ശരി! ഭഗവാൻ എറിഞ്ഞുകളിക്കുന്ന രണ്ട്

പരമക്കളാണ്, ഏപ്പുനാം, ചട്ടുനാം, അത്കാശം ഭഗ

വാൻ കളിക്കുന്ന വലിയ പുമ്പരം, നക്ഷത്രങ്ങൾ,

എപ്പാം പഴക്കിൻ കോട്ടകൾ, സമുദ്രം ഭഗവാൻ നീ

നീകളിക്കുന്ന വലിയ കളം അല്ലോ? അമേ!

സുനീതി. അംഗത മകനെ! (ചിരിക്കുന്ന)

സുകേ... അത്രവും! അത്രവും! ഉള്ളിക്ക എങ്ങിനെന്നും

ണ് ഇത്രവേഗം ഈ കാഞ്ഞങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലായതു?

സുനീതി. (ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) പ്രദാനത്തിൽ താമരമെഴു

വിടരവാൻ അവരുടെയിലും അതിനെ പാരിപ്പിക്കേണ

മോ സുകേൾ!

രുവൻ. അമ്മ ശ്രീപത്മനാഭൻറെ വിഗ്രഹവും ചിത്രവും എനിക്ക് കാണിച്ചുതന്നിട്ടണില്ലോ അതുതന്നു മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു ഭജിക്കുന്നും അബ്ദി അമേം!

സുനീതി. അതെ മകനെ!

രുവൻ. ഭവവാൻ പ്രസാദിച്ചുായും എനിക്ക് അദ്ദേഹൻറെ മടക്കിലിരിക്കാം, ഇള്ളയർമ്മയുടെ ശബ്ദമാറ്റം, എപ്പാ ഗ്രാമങ്ങളിലും സിലവിക്കുകയും ചെയ്യും അബ്ദി അമേം! സുനീതി. സംശയം ഉണ്ടാം മകനെ! ലക്ഷ്മീഭരവതിപ്പോ ഭം താമരപ്പുവ് ചുട്ടാറു ഭവവാനെ അപ്പുമിക്കാളു ചിത്രത്തിൽ നീ കണ്ണിട്ടിബാലു? അഞ്ചിത്തെ ഭവവാനെ നിത്യം പുജിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് മഹാലക്ഷ്മി ഇപ്പോകം മൃദുവാം വരീകരിക്കുന്നതു.

രുവൻ. എന്നാൽ തീച്ചുയായും തെൻ്നു ഭവവാനെക്കറിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുകൊഞ്ചും ഇതാ തൊൻ ഒരഞ്ചിക്കെ ചിത്തതു.

സുകേ... ഹരി! ഹരി! കുഞ്ഞി! കുഞ്ഞി! കട്ടി ഇതാ ഭവവൽ ഒരുത്തിനു ഒരഞ്ചിക്കെത്തിരിക്കുന്നു. നരച്ച ചുളിച്ചു ചോറുപാളിയായി തെണ്ടുന്ന ഇം കടവയറും ഇപ്പുഴം ഇംഗ്രേജുന്നതിനു സമയവും ഒരുക്കവും ആയിട്ടില്ല. കണ്ണ റാണക്കമെ പറയുന്ന പോലെ നീരംപോക്കിനുമാത്രം ഭവവൽക്കമ; വല്ല കോടിശ്രീരംഗായുടെ നാമജ്യപംതനെ ഇംഗ്രേറനാമ ചുപം. ഹാ! ഹാ! എത്ര സുകുതംചെയ്യു അമ്മ, എത്ര

സുതിരംചെയ്തു എത്തൻ, അക്കമിന്ത്യിപ്പുംലും ദേവതക മായും ദൈപ്പോലെ ഒഴിക്കുന്ന അമ്മ, അവ രണ്ടും തു ല്ലുമായി മട്ടിക്കടിക്കുന്ന ഓമനക്കട്ടൻ, മുള്ളു! മുള്ളു! ഇതാണും ഭാഗ്യം! ഇതാണും ഭാഗ്യം! (തുള്ളി നാ)

യുവൻ. ഈ സുകേശൻ മഹാന്തിനാശമെ! ഇങ്ങിനെപു റഞ്ചു തുള്ളി നാതു. ഇദ്ദേഹം നീറിനും സമർപ്പിക്കുന്നില്ലോ.

സുനീതി. സുകേശൻ നിന്നെന കളിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞു അ തുള്ളി കയാണും. (സുകേശനോട്) നിൽക്കുട്ട സുകേശ! നേരംചോക്ക മതിയാക്ക!

സുകേ... ക്ഷമിക്കണം ദേവി! ക്ഷമിക്കണം.

യുവൻ. ഏവിടെവെച്ചാണും താൻ തപസ്സിച്ചാലുണ്ടു? സുനീതി. ഏൻറെ വത്സനും ഏവിടെയാണും ഭൂഷണം?

യുവൻ. പക്ഷികളിൽ മുഗ്ഗമുള്ളും വുക്കണ്ണാളിൽനിന്നെത്ത വന ആളിലിരിക്കവാനാണും ആരും.

സുനീതി. ഉതി അനുതന്നെന്നയാണും ഉത്തമം.

സുകേ... ഏന്താണും ദേവി! ഇങ്ങിനെ സമർത്ഥകാട്ടക്ക നാതു? രാജ്യാനിയിൽ പുമെത്തവിടാൻകഴിയാത്ത ഇന്ത രാജക്കനാരൻ കല്ലും മുള്ളും മുഖ്യപാന്തും നീറ തന്ത ഭക്തരവന്നതിൽ ചെല്ലുകയോ! ഇതു കുറ്റിക്കുട്ടും ഇംഗ്ലേഷരെന കാണുകയുള്ളൂ വെക്കിൽ ഏനിക്കും ഇംഗ്ലേഷേവോഡ്.

യുവൻ. സുകേശ! അങ്ങനും ഇതുയൊക്കെ പോടിക്കുകയും

പേടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു എന്തിനാണ്? പുരുഷതു ചവിട്ടുവാൻ മാത്രമാണോ? എനിക്കു ഭാവാൻ ഈ പാദങ്ങളെതന്നു്. കല്ലുകളിം മുള്ളുകളിം തുടി. ചവിട്ടി അവയുടെ സ്വപ്നാവവും പറിക്കുവാനാണ്. മുൻവഹാ നീനെ എന്തിനു പേടിക്കുന്നു. എന്നു സ്പുഷ്ടിച്ചു ദേ വാൻ തന്നൊയാണ് എന്നുകളേയും സ്പുഷ്ടിച്ചുതു്.

സുകേ... ഹരി! ഹരി! എത്ര ദൈത്യത്വം എത്ര സമാധാനം. മുഖം അമേദി! എന്നാൽ തപസ്സിനു ഫോകാൻ ഇപ്പോൾ ഒരു തന്നെ കല്ലുന തരണം (നമസ്കരിക്കുന്ന)

സുനിതി. (ബൈട്ടിക്കരണത്തു എടുത്തു മടിയിലിക്കുന്നതിട്ട)

വത്സ! ഇതു ബുദ്ധപ്രാഥായോ! (വിചാരം) തോൻ എ നീനു വുശനിക്കുന്ന ശ്രീ ഭഗവാൻ തന്നെ പൊന്നു കുന്ന പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ്. “എപ്പോൾ വൈരാ ഗ്രാവനാവോ? അപ്പോൾ ഗ്രഹം വിടുന്നു” എന്ന ആശിമായം പറഞ്ഞു കേരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവ നേ ഭഗവാൻകുൽ എല്ലിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടുന്ന അവ സരം ഇത്തന്നെ. (പ്രകാശം) വത്സ! നിന്നു ഈ നിമിഷംതുൽക്കു കുഞ്ഞാനിയിരായ ശ്രീ പണ്ഡരീകാ ക്ഷനിയു സമപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

(അന്നറഹിച്ചുംകൊണ്ട്)

പാഞ്ച. 9. ഇഗ്രവനദ്യാദ്യു ഇദ്ദൈക്കൈണാലക്ഷ്മീ-

ഉഗ്രതിയുടെ ലീലാസത്തുമേ! പത്രനാല!

അഗ്രതിമമകമാരനായിരാഗരാഗസത്തിലും

യുഗരേതക്കുതസ്വൂം നൽകിരക്ഷിക്കും! നാമ!
സുകേ... അങ്ങും! എന്നർ പൊന്മാമന ഇതുവേണു
യാതുയായോ! തനിക്കേ പറഞ്ഞതുക്കായോ ദേവി!
തൊന്മാം ക്രൂട്ട് പ്രോക്സം സംശയമില്ല. (കരയുന്ന)
യുവൻ. സുകേരു! അങ്ങനോട് ഒഴു പേടിക്കേണ്ട. എന്നിക്കു
രോപത്തും വരികയില്ല. അമ്മയുടെ അന്നറുഹം
എന്നിക്കു സഹായത്തിനുണ്ട്. സുകേരുന്ന് അമ്മയെ
സേവിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കു! എന്നർ
ക്രൂട്ട് വന്ന ബുദ്ധിമുദ്രനേന്മെന്നില്ല.

സുകേ... അങ്ങും! ദേവി! ഒന്നം അറിയാതെ ഈ കൊച്ചു
കട്ടി എന്നതാക്കയോ പറയുന്ന. എന്നർ മനസ്സു
ഞ്ചനില്ല. ഇളംകുത്തനാിനെ കാട്ട തീയിലേക്കു വലി
ചെറിയകയോ? എന്നർ എത്യനായികയിൽ എന്നു
പിടിച്ചു കടയുന്ന! അങ്ങും! (കരയുന്ന)

സുനിതി. എന്നാൽ ഹത്തുമാസം വയററിലിട്ട് വള്ളത്തിയ
എന്നർ കടലിഞ്ഞർ കമ്പേഡാ (കരയുന്ന) ഈ കുറി
നവേദന നശിപ്പിക്കവാൻ ഒരു ദിവുംഖയമേ
ഉള്ളി.

സുകേ... എന്നാണ് ദേവി! ആദിശ്വരാശ്വിയം കല്പിക്കണം
സുനിതി. കേതീപുത്രം ഭാവനാമം ജപിക്കു തന്നെ ജീ
പിക്കു! സുകേരു! നാരായണ! തുനിള്ളി! വാസുദേവി!
എന്ന; എന്നർ പൊന്മക്കണ്റു യാതു ശ്രദ്ധമാക്കി
താരിക്കാ!

സുക്കൾ. (ഭഗവാനെന്നുരിച്ചു നമസ്കരിച്ചുംകൊണ്ട്)
നാരായണ! നാരായണ! ശ്രീകൃഷ്ണ! വാസുദേവ! എൻ
ഞൻ പൊന്മല്ലിയേ രക്ഷിക്കേണ! (കർഡിനം)
യുവൻ. (നമസ്കരിച്ചിട്ട്) അമേരി! തോൻ ഫോയ്‌വരാം.
സുനിതി. (പിടിച്ചുഴുന്നേയപിച്ചു അനന്തരഹിച്ച്)
നന്നായി. ഫോയിവരു! മകൻ!

പദം 10. ബിഹാക്സ്=ആര്യി.

പാലയ! പയ്യോജാക്ഷ!

പാലാഴിവാണങ്ങളിം പരമപൂര്യപ്പേ ത്രിഖ്യാ!
ബാലങ്ങന്നുവൻ മുലോകപാല! നിൻ
കാലിണമാത്രമാലംബന്നാക്കേണ. =പാലയ=

(തൊഴു ശാന്തമായിനിൽക്കുന്ന)

യുവൻ. പാലയ! പയ്യോജാക്ഷ!

ഗോവിദനാരായണ! ഗയമാധിത്രം ത്രിഖ്യാ!
നാവിലേനം നിൻനാഥസംകീർത്തനം
അസവാന്തതിനുള്ള പീഡ്യുഷമാക്കുനം =പാലയ=

(ഫോക്സ്)

സുക്കൾ. ശിവ! ശിവ! ഉണ്ണിപോയിക്കഴിഞ്ഞു.

പാലയ! പയ്യോജാക്ഷ!

അംഗ്രേഖയസ്ത്രിനുള്ളിൽ അരമനമാത്രക്കുണ്ട്
പിംഗ്യുപെതലിൻ ഏപാൻചിലവുംബി
ക്കണ്ണനയന! നിൻ നെബുചിപ്പിക്കേണം =പാലയ=

(എന്ന് പാടി റഞ്ഞംവൈക്കുന്ന.)

(കട്ടക്കവീഴ്ക്കുന്ന.)

നാലും റീറ്റോ.

പുസ്തകോൽഹമം.

വനം.

ശ്രീ നാരദൻ വീണയോട്ടകുട്ടി പാടിക്കൊണ്ട പ്രവേ
ശിക്കണം.

നാരദൻ. പാദം 11. മഹിത്രസമാനിക്കാസ്ത്രി=ആദി.

ഗോവിന്ദ! ഇയച്ചവിന്ദയ കത്താച്ചയ!

കലഞ്ചയോധിശ്രൂ! കശഭോദയ! =ഗോവിന്ദ=
ദീനംഡാന്സ്രൂ! നവതാരണ്സ്രൂ!

വാനവച്ചിവഞ്ച്ചപ്പു! ശ്രീനാരാധാനാ! =ഗോവിന്ദ=
നാരാധാനാ! സച്ചുംബന്ദസപത്രുച! പരമാത്മൻ! അ
ഞ്ചയുടെ അവതാരലീലക്കാളി അത്രനംബലഹരിയിൽച്ച
അദി ഗാനം ചയ്യുന്ന തെ വീണ മുഖ നാരദൻതെനാ
ധാനാ! അഞ്ചയുടെ അദിയഹസ്തിലുംനാ! മുഖ നാ
രദന്നർ ജീവിതം. ഭഗവാനേ! അഞ്ചയിൽ സമ്പ്രാ
കാരണം പ്രേമവിശ്രദാസംബന്ധക്കയന ഭാഗവതയും
തെ മനസ്സിലാക്കാത വിഷഭവലകളിൽത്തെനാ ക
ച്ചങ്ങൾമറിയുന്ന മുഖ്യഭോക്തരത്തെക്കാവിച്ചു തോന
അത്രുനം പരിത്പിക്കകയാണ്. (അതഭോ വിച്ചു)
ഹോ! ഹോ! തെ വത്തമാനം കേള്ള; വലബഹട്ടിച്ചു
മേൽപ്പോട്ടപാരിയ പക്ഷിയുടെചാതിരി തെ രാജക
മാരൽ രാജ്യാനിക്കൈവിച്ച വനത്തിലേക്ക തപസ്സിന
ചുറപ്പട്ടിരിക്കുന്നവും ഉത്താനപാദരാജാവി

നേരം ആ പ്രിയസന്നാനം ഭാഗവതയമ്മം മനസ്സിലാ
കണ്ണത്തു സതപ്രാണസ്വനാനാണെന്നു മുമ്പുതന്നു
സുനിതിയുടെ അരമനയിൽവെച്ച് തോൻ മനസ്സി
പ്രാക്കീഴ്ചാണ്. എതായാലും ചൊന്ത കാണുകതനു.

(ചുറവിനടന്നുകൊണ്ട്)

പദം 12. മാണഡ്=അത്രാഡി.

ശ്രേഷ്ഠരാഹപര! ശേഖരാഹമാര!
ശരീസമമുഖ ശ്രീവത്സ! മനോഹര!
സുരത്തവന്നു! യേഥംഗളുംചരണ!

(പോകുന്ന)

ആധിക. (വന്നതിൽ അരയാൽത്തരമേൽ ഇങ്ങനു കണ്ണട
ഘൃംകൊണ്ടുള്ള നിലകിൽ പ്രവേശിച്ചു നാമം ജപി
ക്കുന്നു)

നാരദൻ. (പാടിക്കുന്ന പ്രവേശിക്കുന്നു)

പദം. നാരദകീതത്തു! നിത്യവിനോദ!
നാമ! നമോവരദ! നിർമ്മായചദ! -ശ്രേഷ്ഠ=
(ആധികക്കണ്ണവിഹാരം) ഭോ! ഭോ! ഇതാ ആ
ബാലൻ അരയാൽത്തരമേൽ ഇരിക്കുന്നു.

പദ്മം 10. ഇവൻപ്രസന്നവദന്നു, ആവൻ ഉധാരിച്ചുനു
കവന്നിട്ടുന്നിതെന്നുചിത്തം നവശരേശവാദ്രൂഷണും.
(അടയ്ക്കുചെന്നുനോക്കീഴ്ച)അതുവും! ചെരുപ്പുത്തിൽ
പോലും ക്ഷതിയാലിമാനാം മഹാ ബവിജ്ഞംതനു.
പിടിയാനയുടെന്നതുനശ്ശേംകേട്ട സിംഹക്കീപോ

വെ അ സപതനിമാതാവിന്റെ ധിക്കാരം ഓർത്ത്
പ്രക്ഷേപ്യനായ ഈ ക്ഷതിയക്കമാരനിൽ ഒരു ദീരോ
ഭാരതത പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ഹരിക്കട്ടു! അടു
ത്തിരുന്ന ചോദിക്കാം. (അടുത്തിരുന്ന ഇടങ്ങെ മു
വന്റെ ദുല്ലാവിൽവെച്ച് വലബുക്കൊണ്ടു മുഖ
ന്റെ താടിപിടിക്കുന്നു) പ്രിയവത്സ!

യുവൻ. (വിചാരം) അത്യും! അത്യും! അമൃതകൊ
ണ്ട എന്റെ ശിരസ്സിൽ അഭിപ്രായകംചെയ്യുന്നതു
അതരാണു?

(ക്ലീഡിച്ചിച്ചുനേക്കി ഭദ്രിച്ചുഴുന്നിറം)
ഹരി! ഹരി! ഭഗവാൻ ശ്രീ നാരദമഹാപ്രിയാജാ.
ബുദ്ധൻ! നമസ്കാരം (നമസ്കാരിക്കുന്നു)

നാഥ... വത്സ! അയ്യാനായിരിക്കു! (അഞ്ചുരഹിക്കുന്നു)
പദ്മം 11. ഉണ്ട്! നീ മനവംശങ്ങളിൽ
ക്ലീഡിലുണ്ടിച്ചേരായന്നു
വിശ്വാസം പ്രിയ, നീവണ്ണം
മണ്ണിൽക്കാട്ടിലിരിക്കുന്നു?

യുവൻ. ഭഗവാനെ! ദിവ്യദാപ്തികൊണ്ടു സകലം അറിയുന്ന
അഭ്യർത്ഥകൾ ഈ ഖാലന്റെ സ്വഭാവം അറിയാത്തതല്ല
പില്ല.

നാഥ... വത്സ! തോൻ നിന്റെ കദമ്പയല്ലോ മനസ്സിലാക്കി
യിരിക്കുന്നു. ഇളയമാവയ്ക്കു മാനഭംഗമാണോ നിന്നു
ഈ വന്നതിലേക്കു ചൊടിച്ചുത്തു; ഇതു വേണ്ടിയിൽ

നാല്പ്. നീയൊരു കട്ടിയാല്ലോ? മകനെ! കട്ടിക്കളികളി തുറഞ്ഞേണ്ട മാനവും അപമാനവും? ഈ സംഭവം എത്രയും നില്ലോരവും ആണോ, രാജധാനിയിലേക്കേതെന്ന മടങ്ങിവെല്ലോ! അതാണോ നല്ലതു.

ആവൻ. ഇളിയമമയുടെ ഭവ്യാക്ഷം അപ്പോൾ ചാപല്ലവും മുലം രാജധാനിയിൽ ഇരിപ്പാൻ എനിക്കു സദ്ഗൈ ശമില്ലോ.

നാര... സദ്ഗൈജീവന്തെ തടസ്സമാപ്പീടുതുന്ന സംഗതികൾ പലതും ഉണ്ടെന്ന തോന്ത്രം; പുക്കു മാശ്യമാണ് മോഹംതെന്നായാണ് സദ്ഗൈജീവന്തിന്റെ ഭവ്യകാരണം. ദൈവവിധിക്കുന്നാണ് ഇനിക്കുന്ന മോഹം ചുവന്നെന്നാവബുദ്ധിയാണ് സാല്പ്പവും അല്ല. അതുകൊണ്ടു മോഹത്തിനാനാണ് തന്റെ വ്യാപാരങ്ങൾ ചടത്തി ഇഷ്ടപ്രസാർത്തെന്ന് ദാനിയും കണ്ണിന്തയും കൂടി ഉള്ളതുകൊണ്ടു സംഗ്രഹിച്ചായി അറിവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. സദ്ഗൈ ശിക്കുയാണപ്പോ! വേണ്ടതു്.

ആവൻ. അനുമൻ! അമ്മ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്ന; “അനീച്ച സ്ഥാരീകാക്കുന്നക്കരിച്ചു തപസ്സുചെയ്യു” പ്രശ്നം ലഭിക്കുന്നോ” എന്നോ.

നാര... ഉണ്ടീ! ശരീ! അതും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. കേരിക്കു! അതിചെന്ന പ്രയാസം; എത്രക്കുയാജുന്ന അങ്ങൾക്കൊണ്ടും സർപ്പസംഗവരിത്രാഗംചെയ്യു മഹമ്പി മാർഗ്ഗേംഡും കറിനമായ ഭോഗസാധനകൾചെയ്യു”

അങ്ങേപണിച്ചിട്ടും ശ്രീചൃഥാരീകാക്ഷൻറെ അസാദ് മാർഗ്ഗം അവർക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. പിന്നെ ബാല നായ നിന്റെ കമ പറയേണമോ? മടങ്ങിച്ചുനു രാജ്യാനിയിൽത്തന്നെ സമാധാനിച്ചിരിക്കുകയാണ് നല്ലത്. നിന്റെ ഫ്രേയസ്സിന്റെ കാലം അടച്ചതിരിക്കണം.

ആവൻ. ഭഗവാനെ! ഈ അവസരം രാജ്യാനിക്ക മടങ്ങി ചെല്ലാൻമാത്രം ഉംബേശ്വരിക്കണ്ണതു. ഇള്ളംമായുടെ വശക്കൾവും ഒക്രക്കനാത്രം പിഷംകടിക്കനാത്രം ദയ പോലെയാണ്.

നാര... (ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു വിച്ചാരം) ഹരി! ഹരി! എ നേതാരാജിമാനം, ഇവൻ ഇരഞ്ഞിലു കാഞ്ഞത്തിൽനിന്നു മടങ്ങുന്നാതിയല്ല. തൃാണിയ്ക്കിന്നവിട്ടു ശരൂപ്പേണാ? ലക്ഷ്യംകൊണ്ടല്ലോതെ തിരിച്ചെത്തുന്നുണ്ട്. ജാതി,ക്ഷാത മല്ല!

ആവൻ. ഭഗവാനെ! ഭക്തവത്സലി!. അഖിയുടെ ഈ ദൈന നം ഈ ബാലൻറെ അത്രയെയവറിച്ചു ഉള്ളിൽ ചുട്ട കയറിവെക്കുന്നവണ്ണും. ഇതു ധേദനിപ്പിക്കുന്ന ഈ ഭ്രംഭാക്വാസംതനനു ഈ ആവന അസഹ്യമായി ദേഹന്നന്നു. (കരയുന്നു)

നാര... ഉണ്ണീ! കരയുതപ്പു! നിന്റെ കഴുന്നീരും ഈ നാ രദ്ദെൻറെ വ്രദ്ധയത്തിനു സഹിക്കുതാക്കാതല്ല. എൻ്റെ മെഴുനം നിന്റെ രക്ഷാഭ്രംതത്തിൽ സഖ്യരിക്കുകയാണു.

മുഹമ്മദ്. എന്നാൽ മതി; അടിയപ്പെട്ട അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കാൻ അവിടെയില്ല. മുസ്ലീംക്കൾ ഉപരിനിരക്കണം ഒരു ദിവസം തുടർച്ചയായാണ് അപേക്ഷ ചെയ്യുന്നതു മുതൽ മുതലായാണ് വാണിജ്യാട്തരം തുടർച്ചയാണ്. അവിനാശം സിലിംഗം എന്ന അനന്തരാഹിക്കണം. നാരം... (വിചാരം) ശൈഖ! ശൈഖ! എന്താണോ ഈ കാട്ടിപ്പറയുന്നതു? ഇതുജും തു മോഹിതിന്നതുകൊണ്ടു മനസ്സേ തുരും തഹസിഷ്ടിയും ഇതു കൊച്ചുകട്ടിയിൽ ഏവിടെ? ഭന്ധവാനെ! വിശ്രദിപ്പിക്കുക! അങ്ങയുടെ പ്രേരണയെ നോയാണോ! ഇതു. (യുണിക്കണ)

മുഹമ്മദ്. ബുധമാൻ! അങ്ങനെ ഇത് അപേക്ഷയെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമോ! അങ്ങയുടെ അനന്തരാഹംമതി എന്നിക്കു തുസിലിക്കുവാൻ. സാക്ഷാൽ ബുധമാവിന്നു ചുത്തുനാണോ അങ്ങനെ! ഇതു വിശ്വാസത്തിനുകളിൽകൂടിയും ഭവന്നാമാക്കിത്തന്നു പാടിക്കൊണ്ടിരുത്തു അങ്ങയുടെ ലോകസഖ്യാരം സാധ്യാശാള അനന്തരാഹിപ്പാനുവണ്ണിയാണെല്ലോ. (കരയുന്ന)

നാരം... വശ! കരജേണ്ട. നിന്നു ഭാഗ്യം സംശ്ലിഷ്ടിലും ഉപരിക്കാണു. ദൈയത്തുപൂട്ടിരിക്ക! ശ്രീപുണ്യരീകാക്ഷന്റെനെന്ന നിഃന്നാ വിളിക്കണ.

പദം 13. വിഹാക്ക്_ആളി.

മനക്കളംഗളിസന്താനി! സുമഥത!

മാതൃനിദേശം മാനുഭനാഃം

പാപഹരമെ! ഹരിപാദാബേജസേവനം മന-
ത്രടക്കു! ബാലി! ഗുഹ! ശ്രദ്ധില!

പട്ടത്തോടും ഹരിപാദാബേജസേവനം -മന-
റുവൻ. മനിക്കലപുംഗവ! കല്യാണനിലയ!

മാനൃതിവാക്യാമാമകഭാഗ്യം

മാധവപദാർത്ഥനം അത്താവലംബനം -മനി-
ഭവദിയാനം ഭവകനിഭാനം

ഭവനതലേപരമാത്താവലംബനം -മനി-

നാര... ശ്രീപത്മനാഭൻറ പാദസേവനത്തിന്നുള്ള പരി
ശ്രദ്ധ സ്ഥലവും സേവനമാർജ്ജം ഉപദേശിക്കാം.
റുവൻ. ഭഗവാനേ! ഇതാ തൊൻ ശ്രദ്ധിക്കനം.

(തൊഴുതുനിൽക്കുന്ന)

നാര... മക്കനു! വഞ്ചി! അട്ടത്തിരിക്കു!

റുവൻ. (വിണ്ടും നമസ്കരിച്ച അട്ടത്തിരിക്കുന്ന)

നാര... (തൊഴുതുനക്കാണ്ട വിച്ചാരം) സർവ്വലാക്ഷ്മിയന്റ
വായ വാസുദേവ! ഇം നമസ്കാരം അംഗീക്കരിക്കു
താൻ.

(പ്രകാശം) ഉണ്ണീ! തപസ്സിനുള്ള സർവ്വശക്തികളും
നിന്നിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരകൾ! ഭഗവത്സാന്നി
ഡ്സം നിത്യവും ഉള്ള തപോദ്ദേശാന്തരായ പാവനസ്മ
ലഭാന്ത് കാളിന്തിരവും മധുവന്നവും.

റുവൻ. അത്രോളുസവനാമായ ബലദ്രതയും ദൈത്യത്ര
ഡം ഉത്സാഹദ്രതയും അടിയന്ന അജദയുടെ അന
ഗ്രഹം തന്നിരിക്കുന്ന. കാളിന്തിരവും മധുവന്നവും

ചെന്ന കാണാവാൻ ഇതാ ജാഗ്രതകനായിരിക്കുന്നു.
 നാര... ശരി അപ്പോൾ അവിടെചെന്ന പതിവായി കാണി
 ങ്കീജലത്തിൽ സ്ഥാനംചെയ്യു ദേഹത്തിലിവരുന്നി ലിനക്കു
 തുറമസ്താക്ഷിച്ച് ഒരു അതുസന്തതിൽ ഉറച്ചിരുന്ന മുന്ന
 വട്ടം പ്രാണാധാരംചെയ്യു ഇത്തീയത്തെല്ലാം പ്രാണനേ
 യും മനസ്സിനേയും മാലിന്യങ്ങൾക്കിടി പത്രശേ തുച്ഛി
 കരിച്ചു ഏകാഗ്രതപ്പെട്ടതുനാം.

ആദി. ഈ ഉപദേശങ്ങളെന്ന നാമനു തുച്ഛികരിക്കുന്നണിക്കു.
 നാര. മകൻ! അവസാനമില്ലാത്ത സുതൃപദവലഭാണ്ട്
 നീ അന്വേഷിപ്പാൻ യോക്കനാതു. പിന്നു വേണ്ടതു
 യും മനുഷ്യവും മനുഷ്യവും ആണ്.

ആദി... കേതിപ്പുള്ളം ഇതാ മനസ്സിൽത്തുന്നു. ,
 നാര... ജീവിത ധാരയിൽ തള്ളന്ന് അന്തർഭാഗം പിടിച്ച്
 വച്ച് അന്തരുതപ്രവാഹം ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ യും മനുഷ്യവും.

ആദി. ഓടി തള്ളന്ന് പരവഗനായി ശരണം പ്രാബിച്ചി
 രിക്കുന്ന അടിയൻ ആത്മകാണ്ട തുതാത്മകാവട്ട.

നാര... (തൊഴുതും കൊണ്ട്) സർവ്വാക്ഷിയും സദ്വേദ്യത്വര
 റം ആയ ത്രിപ്പണിയരികാക്ഷിനെ തുരക്കുമാത്രം ഇ
 തവാന്നെന്ന മനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കു! യും കേരംക്കു!
 ചാലും. 12. തജാപ്പാട്ടടി, മീനകണ്ണാഡ, മതി-

പ്രേമസ്സിതാസ്യം, ഗണ-

ത്തിക്കൽത്തീവനമാല, കൈസ്സുമുണ്ണി,

ആരീവത്സവക്ഷസ്ഥലം

ശംഖം, താമര, ചക്രവർഗ്ഗ ഗദയമായ്

പോൻകുക്കാണാതെക്കൈകളുാ-

തൈന്തികൾ മുംചുവിറുരം വിലസണം

പീതാംബുരൻ ആരീയരൻ,

യുവ... (ക്ലോനിൽ തുകിക്കൊണ്ട) ആരീഭാവാനെ തോൻ
മനസ്സിൽ പ്രത്യേക്ക്ഷമായി കാണുന്നു. താമര ദളങ്ങൾ
ഡ പോലെ നീണ്ടതായ നയനങ്ങൾക്കാണ്ടും മല
മാസംകൊണ്ടും ഭഗവാൻ എന്നു ആര്യപ്രസിദ്ധീ
ക്കുന്നു.

നാര... ഇനി ഉത്തരം ഉപദേശിക്കാം.

(ഇടത്തെ ചെവിയിൽ ഉപദേശിക്കുന്നു.)

യുവ... ഭഗവൻ! അടിയൻ ധന്യനായി.

നാര... വത്സ! ഇങ്ങിനെ ധ്യാനവും ജീവവും തുടർന്നേം
അതു മനസ്സു ദ്രാവിയണ്ണരക്കു പിടിച്ചും പിടിക്കി
ടാതെ വിധം ഉള്ളിലേക്കു ചാടി നൃത്യവരു തേജസ്സു
കിഴുക്കാം കത്തിജപലിശ്ചന ഭഗവാന്റെ തിരുമേ
നിയിൽ ചെന്നല്ലാക്കം, ധ്യാനം വിഞ്ച മനസ്സുറിഞ്ചി
വന്നാൽ ഇത്രിയങ്ങളെ ഏകാഗ്രമാക്കി തുഷ്ടിപ്പുട
ത്രഞ്ചാൻ വിധിപ്രകാരം പൂജാത്തേവഭ്രാംകളിൽ
അദ്ദേഹാല്പമിതിക്കുന്നുണ്ടാക്കിയിട്ടും ചെയ്യണം.

യുവ... ഭഗവാനു! ഈ ഉപദേശം എൻ്റെ സർപ്പാഭിഷ്ട
പ്രലഭിച്ചും തങ്കന കയ്യപകർത്താവാന് അഞ്ചും

കാര്യാനുപീഡിഷം കൊണ്ട് തന്നെ ഇതിനെ നന്ദി
വഴിത്തി ഇതിഞ്ചു ഫലം അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടാം
ഈ മധുവനന്തരാത്മക കർപ്പനരെണ്ട്.

നാര... (എഴുന്നിറ്റു തോണിയിടറിക്കൊണ്ട്) ലിംഗാധിഷ്ഠാ
നായിരിക്കു! നീ വിചാരിക്കാത്ത ശ്രദ്ധയ്ക്കുകൾക്കു
ഭേദവാൻ എന്നു വത്സനിൽ തയമാരാക്കുക.

(അനന്തരഹിക്കന്ന)

യുവ... പദ്മം 13. അനീനാരഭന്ത്വനമംഗളിനെനാഡിച്ചു-
ല്ലുനാഭിരേഷകവിയിയാൽ പരിത്രഭന്നാക്കി.

നാനാവരാഹരജഗത്തിന്തിരുമാരിൽ നിൽപ-
താനാമചന്ദ്രഃം. തപസ്സിലെനിക്ഷകാണാം.

(പോക്കന്ന.)

നാര... ഹാ! പ്രിയവത്സൻ ഒരായ്ക്കുണ്ടു. മുള്ളുചുപ്പി
യിൽ മഴന്ത്രിക്ക് പകൻ മേഖമണ്ണയലം പോലെ
ഉത്തമശിഖനിൽ ഉപദിശം നൽകിയ ഇംനാരഭൻ
ഇപ്പോഴാണ് കൃതാത്മനായതു. ഇനിവേണ്ടതു ഇം
ബാലവൻറെ അപൂർവ്വത്തിനെപറാം പരിത്വിക്കുന്ന
യമ്മശാലിയായ ഉത്താനപാദനേയും ഭക്താന്തര
യായ സൂനിതിരേഖയും സമാധപസിപ്പിക്കുകയാക്കണാം.
അന്തുക്കാണ് രാജധാനിയിലേക്ക് തിരിക്കാം. ഭഗവ
ൻ! അനീച്ചുങ്ങാത്മമാ! എപ്പാം അങ്ങദരുടെ ഫുരണം.

(പോക്കന്ന) നാല്ലാം രംഗം കഴിഞ്ഞു.

അമ്പലം റോറ്റ്,

പുതി വിലാപം

କାଷ୍ଟିଙ୍ଗୀ ତୀର୍ଥ.

(ഉയൻ കല്പിരേൽ ഗീവഹസ്താവന്തരായി ഇത്
നാരകാണ്ഡി)

കാളിന്തീരോവി. (ആലപ്പുത്രത്താട്ടം റോസ്മേട്ടിയും വീറ്റ്
മുടിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

வினாக்கள் தீர்வு.

അണിനിലമാര സലിലപ്പും യേല
അണിത്തെരിപ്പും! തൊൻ കാളിപ്പി
ഹൃദിം കാറ്റത്തു “ഓ മി ഓ” എന്നും

துக்கானாரத்தைப் பூணவுல
பலமிழப்புக்கலை காஸ்வுரவுக்கில்
தெலுங்கிழுஞ்சையை விலைப்பான்.

വിമലഗന്ധരതെ വിതരണ തങ്ക-
കമല മെമ്പും കമ്പികാലാർ
മനിമാരംബന്നനിങ്ങൾക്കിലും
മരവുന്നമലസുതർന്നേരലു.

ഹാവു! ഏതു നേരമായി തോൻ്റ് പാട്ടു പ്രാഥനയ്ക്കും!
ഈ മധ്യവന്ത്രിലെ വനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്നില്ല
കേൾപ്പാ.

വന്നുവരുമെന്തെ! ഫോം വന്നുവരുമെന്തെ!

വന്നുവെത. (അമ്പിയറയിൽ നിന്ന്)

പദം

തയവല്ലിക്കേ! മുഹപക്ഷിക്കേ!

മാർമ്മട്)

നിയപദ്ധവമാകിയനിങ്ങൾ

ചരമരാന്തരായുംപത്മാരനില്ല?

പവിത്രനെന്നകൻ മുവന്നോടായു

കാളിപ്പി ദേവി ഇതാ ഞാൻ വത്സ.

കാളി... വന്നേഡവതേ! എന്നാണ്ണാരാലസ്യം ദേഹം വത്ര!

വന... (മുടൻിന്നുടന്തി പ്രദേശിച്ച്), ദേവി! എനിക്കു നട
പ്പാൻ കഴിയന്നില്ല. ഒരു വീഴ്ച്ചുമുള്ളം, തരിപ്പും ക
ന്നും.

കാളി... അട്ടത്തിരിക്കു! എന്നാണ്? ദൗവക്കൈ; എനി
ക്കം സുഖം ദാം ഇപ്പശ്ശോ.

വന (അട്ടത്തിരിക്കുന്ന, ശരീരി! ദേവിക്കം ഉണ്ടാല്ലോ ശ്രാ
സംഭ്രംതം.

കാളി... എനിക്കു ശ്രാസാമ്രുതംശാതമല്ല. കന്നും തരി
പ്പും, ദേഹത്തിന്നതോന്നനു. നമക്കെല്ലാം പ്രധിയം
വളരെയായില്ലോ? എക്കമോ, വാതമോ, പിടിപെട്ട
തായിരിക്കുമോ? ഇതിനെന്റെ കാരണം ഭവതിയോട്
അനേപശിക്കാനാണോ ഞാൻ പത്രക്കു വന്നാൽ. മാ
റി! മാറി! (വീഴ്ച്ചിട്ടുണ്ട്)

വന... (ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) മദ്ധ്യംവൻ ഉരബോട്ട് ആവ
ലാതി പരയുംപോലെ ആയി നമ്മുട്ടെന്നമിതി.
മാറി! (വീഴ്ച്ചിട്ടുണ്ട്) ഇന്ത രോഗം വാതവും
എക്കുവും അല്ലെന്നാണു എനിക്കു ഒത്താനന്നത്

ഹാവു!

കാളി... , മരറന്നായിരിക്കണെ?

വറ... ശ്രദ്ധവല്ലായം കവിയാത്ത അ താമനംണി യു
വൻ ഇംഗ്ലീഷ് വന്നതിൽ തപസ്സിനു വനിക്കണമെന്നു
ഭേദവി അറിയുമല്ലോ?

കാളി... അറിയുമെന്ന മാത്രമോ? അ താമനക്കട്ടൻ രണ്ട്
മുന്ന് മാസങ്ങൾക്കാലം പ്രഭാതസ്ഥാനത്തിനു എൻ്റെ
നദിയിൽ വരിക പതിവായിരുന്നു. അ ബാലരം്കർ
അതുലിംഗരാസവം എൻ്റെ കൊച്ചുതിരമാലകളിൽ
ചുംബനസ്വവം എൻ്റെ പൊന്താമരപ്പുകളിൽ ഇ
പ്പഴം മരനിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ എത്രാണ്ട് ഒരു മാസ
ത്തിലധികമായി തൊൻ അവനെ കാണാത്തതു. ഉണ്ണി
ഇംഗ്ലീഷ് വന്നതിൽത്തന്നെ ഉണ്ടോ?

വന... ഉണ്ടെന്നാ? മാസം അരവു തികയാറായി അവൻ
തപസ്സത്തുടങ്കിട്ടു. ഒരമാസമായിട്ടു കഠിനതപസ്സാ
ണ്. ആഫാരവമില്ല, ദിദ്യമില്ല, ററക്കാലിനേയും
രണ്ടാറന്തിൽപ്പും.

കാളി... അതുകൂടും ഇതുചെരിയ കട്ടിക്ക ഇന്തരം കറിന
തപസ്സോ? നല്ലനല്ല ഫഴിഞ്ഞെളളിൽ കിഴങ്ങുകളിൽ ഭവതി
കൊടുത്തുനോക്കിയോ?

വന... അതുല്ലോ എത്ത നോക്കി. ഉണ്ണിയെ ശ്രദ്ധിച്ചി
പ്പാറും വേണ്ടതുകൊടുപ്പാനും എൻ്റെ മക്കളായ
ഒന്നും മുക്കണ്ണഡിലും വല്ലികളിൽ ഇപ്പോഴിൽ ഒരുണ്ടി
നിൽക്കുകയാകന്നു. എന്ത് പറഞ്ഞാലും കേരംക്കണി

പി, അനങ്ങനില്ല. രേനിൽപ്.

കാളി... (ചുവാംനോക്കീട്) അല്ല! വന്നേവരെ! ഭവതിയ ടെ മക്കളായ ഇത് വുക്കുങ്ങളിൽ മുഗങ്ങളിലുടി അന കമീസ്റ്റാതായപ്പോ. ഇതുംപാലവതനൊ എൻറെ ഇത് വലിയ നദിയേയും കൂടു നോക്ക! തിരമാലകളില്ല, ലാളമില്ല, ചുഴിയില്ല, മത്സ്യങ്ങളിൽ മുതലകളിൽ മറ്റും ഷൂംഭിച്ചനിൽക്കുകയാണ് കാശനില്ലോ?

വന... ശിവ! ശിവ! കാശനില്ലോ! എന്നോ! നദിയുടെ തുമാതമല്ല എൻറെ വന്നതിനും സങ്കടവും ദേവി കു ഇപ്പോൾ അനഭവമായപ്പോ. മുവന്റെ ഇത് തപസ്സുതനൊയപ്പോ? കാരണം.

കാളി... കാരണം മരറന്താജാ? പ്രണിതുംയാഥാട്ടും പദ്ധ മഹാഷ്ഠിമാതരങ്ങയും തപസ്സു നഞ്ചക്ക് അനഭവവച്ചുട്ടു തണ്ട്?

വന... സംശയമുണ്ടാ? ഹാബി! ഇത്‌സഹിക്കാതായപ്പോ? കാളി... സവി! ഇത് സങ്കടത്രാക്കാർ തോൻ ഭയപ്പെട്ടു നാതു് ഉള്ളിയുടെ കോമളമരീരംതനൊ ചിതറിപ്പോ കമോ? എന്നോത്തിട്ടാണ്.

വന... ആ അവന്നധിയും എന്നൊ നദീനൊ വേദനില്ലിക്കുന്നു.

കാളി... ഏറ്റനാൽ നാം വന്നതിൽചെന്ന ഉള്ളിയൈക്കണ്ട തപസ്സന്ത്രവാൻ വല്ല വഴികളിലും നോക്കിയാലോ?

വന... ദേവിയുടെ യന്ത്രക്കാണ്ടി അതു സാധിച്ചാൽ ഭോ കണ്ണിനേ ഭാഗ്യമായി.

കാളി... എന്നായെ എഴുന്നോൽക്കു!

(രണ്ടുപേരുംപോയി)

(വനത്തിൽ ശില്പാതലത്തിൽ മുഹമ്മദ് അനുകമെലില്ലാ തെ യുണിഥ് നിന്നൊക്കേണ്ടം മുരൈ സ്ഥാനതാമരയിലെ തിൽ ചുഞ്ഞങ്ങളിൽ പലസുലാറികളിൽ എടുത്തുകൊണ്ടം കാളിന്റിയും വനദേവതയും പ്രവേശിക്കുന്നു)

കാളിന്റിയും വനദേവതയും ഒന്നിച്ചു.

പദം 16. ബിഹാർ=തൃപട

പാലോലുംമുട്ടശീല! ബാല! മുവ! മുവ!

ലീലാവിലോല! കലചാല!

മേലാതപസ്സിനിമേലാലസ്സ്! മുസ്സുഹമെ!

മേലോകമാകമാനാമാലേരഭന്നനിന്ത്യാനം.

=പാലോ=

(മുവന്തുരന്നനിന്നു കണ്ണതായിനടിച്ച്) •

കാളി... ഹരി! ഹരി! എവരുതു തേള്ളസ്സാണിഹു?

(കൈതെരാഴ്ന്ന)

വന... ദേവി! ഈ കനകരേരത്തിന്റെ പ്രകാശംനിമി തും ഇതു ഈ വനങ്ങളിലെങ്ങും ഇപ്പോൾ സഖ്യ രിക്കാറില്ല.

കാളി... ഈ ഉണ്ണി ദൈ മർദ്ദുഖാലക്കുന്ന അവല്ലുന്നതോ നുന്ന.

വന... ശരി! ഇപ്പോൾ ഇവൻ ദൈ മർദ്ദുഖാലക്കുന്ന അ സി. ഉഡിച്ചുയങ്ങവാൻ തുടങ്ങു മരുരാതു ഖാലമാ

ത്രാണ്യഗോളംതന്നെയാണ്.

കാളി...എന്താൽചുടാണിതു? അട്ടത്തുചെപ്പുംതോടും അര്യികമധികംവരുന്നു. അങ്ങു! കേവലം ജലാധികാരിയായ എൻ്റെ ദേഹംപോലും പത്രരുന്നു. ഹാവു! (ക്ഷീണം നടിച്ച്) ചുട്ടകയറിയാലും അട്ടത്തുംചൂഡാവുക!

(രണ്ടുപേരും അട്ടക്കൈവെന്ന മുദ്ര വന്ന വിശേഷണം)

പാഠ 14. പാലോലാംമുഖശിലബ്രഹ്മാലി! മുദ്ര!

പ്രിലാവിലേഖാലി! കലപാലി!

കോമലാ! മതിയാക്കി! ഭീമപാനനീഡിയാക്കി?

ആമയം വള്ളനേർക്കണ്ണ ഹാ മക്കനെ! നിണക്കം.

=പാലോ=

കാളി... (കളിപ്പവെള്ളം തളിച്ചിട്ടും) ഹാ! വാടിത്തളന്തിട്ടും ഒരുപാടിലും എന്താൽ പ്രസന്നാതയാണോ? ഈ ദാമന മുവന്തിൽ! (ചുംബിച്ചിട്ടും) കണ്ണാലും കണ്ണാലും മുഴിവതനാലും. സബി!

വന... അങ്ങു! എൻ്റെ കണ്ണതന്നു മുലകടി തന്നു മാറി കില്ലുണ്ടാ.

കാളി... ഒന്നു കണ്ണുമിഴിക്കു! മക്കനേ! ഈ അമമമാരെ ഒന്നു നോക്കി തണ്ണുപ്പിക്കു! അങ്ങു കണ്ണുമിഴിയുന്നു മുഴി.

വന... ഒന്നു അമന്തിരിക്കു! വത്സ! ഒരു മാസമായിഡ്രൈ? ഈ ദാരെ നിൽക്ക.

കാളി... ഉണ്ണീ! ഈ തീരത്മാ അല്ലോക്കഴിക്കു! എത്ര ദിവ

സമാധി എൻ്റെ പോന്തക്കൻ അത്യഹാരം ഇല്ലാതെ! വന... അപ്പോൾ മുഴുവൻ തിന്നു! മുഴുവൻ ക്രാറ്റുവയ ദപരി പാതാളിയിൽവയിരിക്കുന്നു.

காலி... ஸவி! உண்ணி அங்கென குடியிழப்போ! விரு மத்தின்ற முன்வாகை செழுறப்புடன நெஙவெழுவால் பூஜையேப்பாலெயாகி நங்கட உபவாரம். ஹனி ஏற்று வேள்க? ஹாவு! சூடு விழுப்புக்குலம் திலையமா வூசூபா.

വന... ഇനി എന്നാൻ? ദേവി! ശൈച്ചയ.

കാളി... ഇനി ഒരു വഴിയും നമ്മുകൾ കാണുന്ന കഴിയുകയില്ല. ഉള്ളി ശ്രദ്ധിച്ചുവന്നും തിരുന്ന അടക്കിയിക്കുന്നു.

வக... வோ! வோ! அதுதான்! ஹற ஜரத்தின்ற ஏக
பூள்ளாய வாயுவை உண்டு உத்திலேக்க வலித்து
கட்டின்றது. அதே!

കാളി... സംശയം ഉണ്ടാ? സർവരാധരങ്ങളിലും പുരാതനമന്മായി ലക്ഷിച്ച കിടക്കനാ തീപിബന്ധരികാക്കിനെ വെള്ളിത്തെ മത്രക്കട്ടിയാക്കനാ പോലെ ഉണ്ടി ഇതു പ്രാണന്നർ ബലംകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷമാക്കാൻ ചെയ്യുന്ന തീരുമാനാണ് ഇതു! അതുകൊംബാറാ!

വന .. ഇനി ആ സ്വല്ലോകനിയണ്ടാവിനെ രേഖാം ആ
പിക്കകയേ നിവുണ്ടിയിരുള്ള! ഭഗവാനെനി വിശ്വദാർമ്മാ!
ഈയും! ഭഗവാനെനി ഇവജാലങ്ങൾല്ലാം ദോഷം

കിമരിക്കമണ്ണോ! ഭക്തവത്സലി! രക്ഷിക്കണമേ!

(കരയൻ.)

കാളി... (കമരതുംകൊണ്ട്) ഗ്രഹൻ! ശ്രീനാരാധൻ! ഈ
കാളിപ്പി തീരവും മധുവന്നും അങ്ങയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം
അധികമുള്ളതാണമണ്ണോ എന്നിട്ടാണോ? എങ്കിൽ ക
ഴുപ്പുചന്നതു! തുണ്ണി! തുണ്ണി! നാരാധൻ! വാസുദേവ!

(രണ്ടുപേരും മോഹിച്ച വീഴ്ന്ന.)

(അണിക്കയിൽ ശാവനാദം പുഷ്പവഷ്ഠം അശ്രീരി
വാക്യം.)

ദേവിമാരെ! വ്യസനിക്കാതിതിപ്പിൻ!

രണ്ടുപേരും (ഉണന്റിട്ട്) ഈതാ അശ്രീരി വാണികരം
കേരംക്കുന്ന.

കാളി... ശരി! ദേവദോക്തതിലെ ദേവിമാർ വിളിച്ചു പറ
യുകയാണ്. മനസ്സിന്തന കേരംക്കുക!

(വീണം അശ്രീരി വാണി)

ഹോ! കാളിപ്പി! ഫെമധുവനദേവതേ! വ്യസനിക്കാതി
രിപ്പിൻ! യുവൻറ കംാരതപ്പസ്സിൽ നീങ്ങരംമാത്ര
മണ്ണ ഭ്രമണ്ണലും മാത്രമല്ല, ബ്രഹ്മാണ്ണമണ്ണലും
മിച്ചവനും ചുട്ടപഴക്കുന്നണ്ട്. ഈ ആവലുതി അഞ്ചു
ബിക്കുവാലക്കുന്ന തന്നെ ശ്രീഭവക്കുന്നതിൽ ചെ
ന്ന ഭഗവാനെ ഉണ്ടത്തിച്ചിരിക്കുന്ന. ഗ്രഹങ്ങൾ ശ്രീ
പണ്ഡരികാക്ഷൻതന്നെ മധുവനത്തിലെക്കു് ഉടനെ
എഴുന്നുള്ള നതായിരിക്കും.

(എഴുനോറു രണ്ടുപേരും മേരുല്ലാട്ട് നോക്കി നമസ്ക്രിച്ചിട്ടിട്ടു)

അല്ലയോ ദേവസ്വരിമാരെ! നിങ്ങളുടെ അനന്തരമാം
കൊണ്ടു തെങ്ങാം ധന്മാരായി.

വന... ദേവി! ഈനി അനീച്ചുപ്പോത്തമരൻറെ അതുഗമനോ
ത്സവഞ്ചിന്തയുള്ള ഒരുക്കണ്ണം ചെയ്യുക!

കാളി... അതുയുള്ള്! മുഹി! അനീനേവാൻ മുതാ വരുന്നു!

(പ്രോക്ഷണ)

(തിരുപ്പറ്റില വിച്ഛന)

അന്ത്യോം രംഗം കഴിത്തു.

അത്രവംരംഗം
അനീച്ചുപ്പോരികാക്കപ്പുത്രക്കം
വാസല്യ ഡോരണി

വനം

(ഉയൻ ശിലാതലത്തിൽ ധ്യാനത്തിൽ നിൽക്കു
ന്ന മുഹൻ്തെ തൊഴുളംകൊണ്ടു നിർക്കുന്ന.)

യുവൻ. (ശൈത്യി കഴുതുറന്നിട്ട്) അനന്തസ്പദവും ഭഗവാ
നെ! (വിശ്വിം ധ്യാനിച്ചു തൊഴുത് പെട്ടുന്ന ശൈത്യി
കഴുതുറന്നിട്ട്) ഭഗവാനേ! അഞ്ചുനോവിടെ? മിന്ന
രംപോലെ മിന്നനു പോന്ന തിരുമേനിയെ തോന്തു
മുന്നേൻറെ ഏദയക്കമലത്തിൽ മുഴുപ്പാം കാണുന്നില്ല

ദൈവം.

(ചുറക്കുന്നുകുമിന്ത്യിളിയുള്ളിൽ താഴ്ത്തു നിന്നിട്ട്) ശ്രീപുണ്ഡരീകാക്ഷ! അങ്ങനെനാവിടേ! പ്രസന്നവദനി! അങ്ങനെനാവിടേ! (രണ്ട് പ്രാവഗുരു ചുട്ടത്തും വലത്തും പായുന്ന.)

(ഇന്നോട്ട് പാതയു കരഞ്ഞുശക്കാണ്ട്)

കേതവത്സല! കായണ്ണും നിറങ്ങയ ആ തുക്കടാക്കം, കത്തി തിള്ളഞ്ഞനാ ആ ശ്രൂമാളവിറുഹം, ഭഗവാനെനി ആ ദിവ്യരമാദവാസം, ഹാ! ഹാ! തൊൻ കാണുന്നി സ്വപ്നം.

(അണിയറിൽ ശംഖലപ്രതി വെച്ചവര പുണ്ണവർഷം)

യുവ... (കേട്ടുപുന്നായിനിന്നിട്ട്) ഇതാ കേൾക്കുന്ന പാഞ്ചജന്യലപ്രതി, ഇങ്ങാ തുളസീഭളം വീഴ്ന്ന, എത്ര അതുറ്റാദം എത്ര സുഗന്ധം, (പുണ്ണം വാരീചു ടുന്ന)

(അണിയറിൽ ദിവ്യപ്രകാശം, ശംഖലപ്രതി നാട സക്കിൽത്തനം)

ശ്രീപുണ്ഡരീകാക്ഷായ നമഃ ശ്രീപുണ്ഡരീജ്ഞാതമാഡ നമഃ ശ്രീവാസ്വദേഖായ നമഃ ശ്രീവൈക്കണ്ണായ നമഃ (പുണ്ണവർഷം)

യുവ... ഹാ! ഹാ! എന്നിക്ക രോമാജവം വരുന്ന

(കേട്ട തഥാഴ്ത്തു അനഞ്ചാതെ നിൽക്കുന്ന.)

അണിയറിൽ. (സ്നേഹത്ത്) പദം 15.

നാരായണ! നാരായണ! ഇയഗ്രാവിസ്ഥര!

നാരായണ! നാരായണ! ഇയവെവക്സ്ത്രഹരൈ!

ക്രിസ്തീയാദാവാര! ഇയവാരിയിഗംഭീര! =നാരാ=

ഹൃനന്തിരദസ്കാര! കൃതകലിക്രമശനാര! =നാരാ=

യമുനാതീരവിഹാര! ധൂതകൈഞ്ചുഭമണിഹാര!

=നാരാ=

യുവ... (മേല്പോട്ട നോക്കീട്) ഗ്രഹാൻ ഖതാ വരുന്ന.

(അജ്ഞിപിടിപ്പോൻ അവിക്കുന്ന.)

അണിയരയിൽ (ശംഖം മുതലായവ, സ്നേഹം)

കനകാംബരപരിധാന! ഗ്രാവ്യസപ്ലാവിമാന!

=നാരാ=

ഗ്രഹാൻ (ശംഖചക്രഗദാപത്രങ്ങൾ യരിച്ച ഗ്രാവ്യവാ

ഹനനായി ഇംഞ്ചി പ്രദാനിക്കുന്ന.)

അണിയരയിൽ (നിറ്റേബും ഘണ്ടവഹം)

യുവ... പദം 16 ചെമ്പുതട്ടി = തൃപട

പത്രലോചന! പാഹിരുകന!

പക്ഷിപ്രസരഗളിലന്നമാന!

പത്രജാഡിക്കം പാവനയാംഗത്തി

പത്രനാഭ! തവചേച്ചടി

=പത്ര=

(നമസ്കരിക്കുന്ന)

ഉ... (ഗ്രാവ്യനിൽ നിന്നിരഞ്ജി ഗ്രാവ്യനെ ചാരിനിൽ

യുവ... സർവ്വമാനസസാക്ഷിനിത്രഷ്ട! [കുക്കുന്ന.]

സദേശപ്രേര! രസമയലീല!

സർപ്പം നീമൽസക്കടംതീര്ത്തിനി
സർപ്പഗിതങ്ങളുമേകേനം. =പത്ര =
(വിഞ്ഞം നമസ്കരിക്കുന്ന.)

ഭഗ... (അടച്ചതുചെവന്ന)

വത്സ! ചിരകാലം ജീവിക്കുക!

(അന്നറഹിച്ചുഴുന്നവിച്ച ആലിംഗനം ചെയ്ത
കൊണ്ട) കുഞ്ഞെന്തു തപ്പന്നുകൊണ്ട പരിത്രാലുമായ
നിശ്ചന്ത മുഴ കോമളംഗരിം തുളസിയൈക്കാഴ്ചം ചട്ട
നൃത്യക്കാഴ്ചം എനിക്ക് സൗരദിവശം ശൈത്യംവും
ആണ്.

രുവൻ. ഉദ്ദേശം! മുഴ തിരുമെനിയേംട ചേരുന്നോടു
ബന്ധം ഏന്നൊന്നേന്നു മറന്നപോകുന്ന.

ഭഗ... വത്ര! (മടിയിലിരുത്തി ശേഖരകൊണ്ട രുവൻറെ
കവിയത്തടം തനവിക്കൊണ്ട) മകനേ! സർപ്പാന്തരത്വം
മിയായ ബന്ധം നിശ്ചന്ത സർപ്പാദിഷ്ടാജ്ഞം തങ്ങവാൻ
തന്നെ വന്നാതാണ്.

ഒദം 17. ഹിന്ദുസ്ഥാനികാച്ചു=ശത്രി.

അവനിശ്ചന്നു! അതിസൗത്രതിനിതാൻ =അവ =

രുവി! സുതി! സുലഭിതി! യഗദത്താശോധന!

ഭവനാനദനു! അതിസൗത്രതിനിതാൻ =അവ =

രുവൻ. ക്ഷേത്രവസ്ഥലു പരമാനദവിഗ്രഹി! നിന്തിവടക്കി
യുടെ പ്രേമാനന്ദത്വിവ്യാഖ്യാവജ്ഞം മരതകമണി
വഞ്ചംതിളിജ്ഞനാ മുഴ മംഗളംഗരിവും കനകരതാ
ണി

പ്രകടിച്ചിരുന്ന ഇതിന്റെലങ്കാരങ്ങളിൽ പീതാംഖര വും എത്തന്നെ കണ്ണാലും അടിയന്ന് തുള്ളിമതിയാ വനില്ല. ഇതിൽപ്പരം എൻതാമാനദമാണ് എനി കണ്ണഭവിക്കാൻമുള്ളത്?

ഒഹ... കണ്ണതു! നിന്നും ഉത്തൃഷ്ഠാഭക്തിയുടെ മറീറാതു അപത്തന്നെയാണ് നീ കണ്ണാന്തിക്കുന്ന ഇര ദിവു സ്പത്രപം. വത്സ! നീ ചെജ്ജു കുറിന്തപസ്സിന്നും പലമായി ആത്രയം പരമോച്ചമായ എന്നും ഒരു ദിവ്യലോകം നീ ഇപ്പോൾതന്നെ കയ്യലുക്കിയിരി ക്കുന്നു.

യുവൻ. ഗ്രഹാനി! എത്രയും തുള്ളനായ ഒരു മരംഷുക്കമാ രന്നായ അടിയന്നു അതിനു അർന്നനാണെന്നോ? അടിയ നീ ഒന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ലപ്പോ!

ഒഹ... ഉണ്ണീ! നിന്നും ക്രമത്തിൽ മനസ്സിലാവുകയും സ്വ്യംഗ്രേഹിക്കുകയും നീ അന്നഭവിക്കക്കയുംചെയ്യും. മട ക്കുരാജ്യാനിയിൽചെന്ന പാതയാത്തപിച്ച് ടിവാ കലയായ സൗത്തിന്ത്യയും അത്യന്തം പരിതപിച്ച കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിന്നും അതുനമ്മമാരേയും സമാ ശ്രദ്ധിച്ച് നീ രാജ്ഞിഭാരം കയ്യുർക്കുക!

യുവൻ. നിന്തിയവടി അടിയന്നു കയ്യപിച്ച് തന്നെ അതു ദിവ്യലോകം എത്രാണും ഗ്രഹാനും?

ഒഹ... വത്സ! നിന്നും മധ്യാഭാഗ്രംതന്നെ ഒരു ജ്യോതിം സ്ഥലമായി പ്രകാശിക്കുന്നതാണു് അതു നക്ഷത്രഗോ

ഇം; അതു ഗോളം സപ്പുഷ്ടിമണ്ഡലങ്ങൾക്കും ഉപരി
ഭാഗം കത്തിജ്ഞപ്രവിഷ്ടകയാകുന്നു. ഇതാം മേൽപ്പൊട്ട്
നോക്കി! (കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു)

യുവ... (മേൽപ്പൊട്ട് നോക്കിക്കൊണ്ടു) അത്രെതം! ദേഹം
നെ! അത്രെതം!! നിന്തിയവടിയുടെ കാരണ്ണും നിറ
ഞത്താം തന്നൊയാണു് അതുശാളം.

ദേ... ശരി! ഒരുന്നാൽ അതു തന്നൊയാണു്, ചിരം ജീവി
ക്കാൻ വസ്തുവന്റെ മുഖലോകം.

യുവ... ദേവാനെ! നിന്തിയവടിയുടെ കല്പന തുപ്പാ
ഭത്തുസിരയപ്പോലെ അടിയൻ ശീരസ്സിൽ ചുടി
ക്കാളിയും.

ദേ... വസ്തി! ഓരോക്കു സഹസ്രവഷ്ടം ഭ്രമണ്ഡലത്തെക്കാ
ത്തെ ശേഷം മാതാവോട് കൂടി ഈ മുഹമകല്പംവരെ
യുവമണ്ഡലാധിപനായി പ്രകാശിക്കി! സർവ്വാന്ത
ആർമിയായ തൊൻ എപ്പോഴും നിറന്നാടൊപ്പും തന്നെ
ഉണ്ട്. (മറയുന്നു.)

(തിരുപ്പീല താഴുന്നു)

യുവ... ദേവൻ! സഹസ്രം സഹസ്രംമനസ്സും (നൃസ്സു
രിച്ചിട്ട്) അദ്ദേഹം! പാലാഴിയിൽ നിന്നുംപൊഞ്ചിയ
പാൽത്തിരപോലെ ദേവാൻ ഇതാം മരണരൂക്കളുണ്ടു്.
തൊൻ ക്രിതാമ്പനായി. ഇന്തി രാജധാനിയിലേക്കു
പോയി അച്ചുപ്പേരും അമ്മമാരേയും അന്നജചോദ്യം
കണ്ണബാഹ്യപസിപ്പിക്കാം.

ഭരതവാക്തും

പള്ളം.   ലോകത്തിലിക്കലിഡലം കളിയുന്ന പുസ്തകം
ദ്രോക്കന്നുപുസ്തകവരിൽ ടാരിക്കിത്തനീയം
വഗിശ്രേരണം മഴിവപ്പുപദംജയിക്കാൻ.
ഭോഗീദ്രാജാഗ്രാഹ്യന്നു ഭൂവരെനക്കനാമാണ്.

മുഖം

മംഗളം.

ഇയ! മധുസൂദന! കല്യാണം!
ജലജ്ഞനയന! നാഭാസത്രംണം!
ആധിമഹാജന! പാഭസക്തിജന!
അതിപൂര്യഷ! അനുനാഥത!
വേദനിലയി! ഭൗവാധർജ്ജകി!
ഓഡുരീനിഡീ! മാധവമൃഗഹര!   =ഇയ

സമാപ്തം.

രില്പനക്ക് തയ്യാറ്

ദേവതാനീമരിതം നാടകം
ബാലഗ്രാഹാലൻ ...
മുകരാംബികാപുരാണം
കാളിത്രമ്മൻ ഭാഷായമകം
ഈളിനൈളിൽകൾ
ചഃവിതയായ ശേമി ...
ദേവിമാഹാത്മ്യം സ്നേഹം
രൂപമിച്ചവര നാടകര
ഉഷാനിങ്ങലം ഫോടകം
അതും ആളുപ്പും ദേവികളും ഒരു ക്ഷേത്രം ഒരു ക്ഷേത്രം
കട്ടമാരാ കന്നിയുര് സംഘ

P. O. നീവേദ്യരം.

S. Canara.

ജീവിതം കുന്നിയുര് സാഹിത്യ

“വക പ്രതിമാസം വാരോന്നായി ചുറ്റുമ്പെട്ടു കൊല്ലുത്തിൽ വരിസംഖ്യ
ചുപ്പിക)

ആവശ്യചുട്ടേടണ്ടം മെത്തവിലാസം

കാഞ്ഞഭർണ്ണി

“ഈ കുന്നിയുര് സാഹിത്യസമ്പ്രദായം
പോറ്റു നിലേശ്വരം.

ബലക്ക,

സാഹിത്യ സമ്പ്രദായംവക അന്നാ
“ആവശ്യവം” ഭൂതാ പറവര്ത്തി

ശാഖാസ്ഥാനത്തു ഗൃഹമം ആസില്ലിക്കരണാതി
വാന്താന്താ മുദ്രിഭവിച്ചു അപാരമാവില മരന്തരാ
സമ്പ്രസ്താവിച്ചിത്ത് മാത്രമല്ല തന്ത്രാവില സാമ്പത്തിക
നാമാശം. സമ്പ്രദായത്തിനു ഇപ്പോൾ ഒരു വാദം ദാരിദ്ര്യം
ല്ലോ! അരിഴ്ചാഭികരിക്കിടയിൽ ഒരു വാദം ദാരിദ്ര്യം
ഷിച്ച് “പിച്ച പിച്ച്” നടന്നമായാലും എത്തുവരുട്ടേടണ്ടാണാ
ടത്തു എത്തുവിധമെങ്കിലും എത്തിച്ചേരുന്നതാണ്. എന്നാ
ൽ അരിഴ്ചാഭികരിക്കിടയിൽ രേഖാധി സഹാദിവസനാരായ സ
മായികളിലെ കൈക്കലാജീവനം സന്ദർഭാനുസരണം അതു
ഉപയാഗപ്പെട്ടണാറാക്കണമെന്നും ആശിച്ചു കൊള്ളു
ടു. ഇന്ത്യൻരത്ന ഗവമം നിന്മ് 3 കട്ടമത്തിവന്നു “അനുത
രദ്ധി” എന്ന വണിയക്കുതികളാജീവനം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

പ്രവർത്തനകമാർ.